CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"And the Spirit and the bride say, Come. And let him that heareth say, Come."
Rev. 22 : 17

OCTOBER 28th 1960 - No. 467 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

31 OCTOBER - HERVORMINGSDAG

GODS WOORD
en ons antwoord daarop

Een dominee, die wel eens boordpredikant is geweest op een immigrantenschip, heeft het genoegen gehad gedurende 10 dagen zijn hut te delen met de pastoor. Op de tafel van de speciale hut voor de "geestelijkheid" liggen dan de rozenkrans en de bijbel vlak naast elkaar. Dat er over die tafel heen heel wat wordt afgeboomd is te verstaan.

Menige dominee en ook menige pastoor bewaart aan dit broederlijk samenzijn van "Rome" en "Geneve" de allerprettigste herinneringen. De omgang wordt gekenmerkt door een eerbiediging van elkanders overtuiging en door veel wederzijdse hulpvaardigheid. Maar veel collega's hebben dezelfde ervaring gehad als ik. Na talrijke hutgesprekken verlaat je tenslotte de boot — alle amicale verhoudingen ten spijt meer protestants dan ooit.

In dit opzicht kan soms een nauw contact of een diepgaand gesprek met Roomsen zijn nut hebben. Het sterkt je overtuiging in dingen, die je allang weet, maar die toch steeds weer opnieuw moeten worden beleefd.

Waar zit het toch in, dat zulk een contact je het gevoel geeft van meer protestants te zijn dan ooit? Niet alleen daarin, dat er als vanzelf een tegenzin wordt gewekt door het aanwezig zijn bij kleine Roomse gebruiken, die een mechanisch en bijgelovig karakter dragen. Een gevoel van tegenzin is tenslotte nog niet maatgevend en bepaalt de rijkdom van onze overtuiging niet. Het is veel meer, dat je opnieuw wordt ontdekt aan de weelde van onze belijdenis, die we door Gods voorzienigheid aan de Reformatie hebben te danken.

Nu we de 31ste October naderen is het goed over die weelde even te mediteren. En we willen de gedachten van onze lezers daarin op gang helpen, door twee door de Reformatie herwonnen schatten naar voren te halen. We doelen op de Bijbel en op het Geloof, of wilt U het wat scherper gesteld: Gods Woord en ons antwoord daarop.

Wanneer je aan een Roomse zegt, dat de Reformatie ons de Bijbel weer heeft teruggeven, dan zal hij dat stellig ontkennen. Hij zal zeggen, dat de Bijbel in zijn kerk altijd een ereplaats heeft gehad en heeft. Misschien zal hij toegeven, dat de Roomse kerk van vandaag het bijbelgebruik meer aanmoedigt dan in Luthers dagen, maar hij zal toch de Schrift als het boek van Gods openbaring ten hoogste prijzen.

Het is ook niet scherp geformuleerd als men zegt, dat de Reformatie ons de Bijbel heeft *terug*gegeven. Beter is het te zeggen, dat de Hervorming ons een nieuw *verstaan* van de Bijbel heeft gebracht. De Bijbel was er wel, maar de Bijbel was vervormd tot een scholastisch systeem.

Dat scholastisch systeem kan men het best vergelijken met een verpakt voedingsmiddel. Het was een mengsel van schriftgegevens plus gegevens uit de traditie plus een flinke dosis klassieke (heidense) philosophie. De hoog-kerkelijke verpakking echter maakte het tot "onvervalste waarheid" in het oog van de massa. En het kerkelijk merk erop zeide, dat het "gegarandeerd echt" was. Zo werd het de goegemeente als geestelijk voedsel voorgezet. Er zat nog wel echt voedsel in, maar het zuivere onvermengde echte voedsel, d.i. het Woord van God, kreeg men niet.

De Reformatie heeft dat kerkelijk geijkte theologisch systeem doorbroken en de Schrift zélf weer open gedaan voor het gewone volk. En de nadruk is daarbij gevallen op de onschatbare waarheid, dat die Schrift niet een ander "systeem" is, maar het Woord Gods, d.w.z. een Boodschap van God aan de mens, een Verkondiging, die de weg gaat van Gods mond naar ons hart. Geen eerbiedwaardige oorkonde, maar een spreken van God tot ons! De Reformatie bracht de erkenning, dat het Woord Gods een kracht tot zaligheid is, levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, omdat God er zelf achter staat met het werk van zijn Geest.

Deze erkenning van het Woord Gods is altijd de zenuw geweest van het Reformatorisch Christendom. En als wij vandaag de erfenis van de Hervorming willen bewaren en ongerept overgeven aan onze kinderen, dan zal *die* waardering en beleving van het Woord Gods altijd weer dienen te worden onderstreept.

Het is nodig dat te zeggen. Want ook het Protestantisme wordt altijd bedreigd door het gevaar, dat de Bijbel vervangen wordt door een theologisch systeem, Scholastische theologische systemen zijn er niet alleen in de Roomse kerk. Let wel,

(Vervolg op pag. 2)

HIJ VOELDE ZICH BEST OP Z'N PLAATS
De "grand old man" van de Canadese autowereld, Col. R. S. McLauglin was een eregast op de Automotive Day van de Canadian National Exhibition. Hij vond op die tentoonstelling nog een "1908 McLauglin", een auto die hij zelf had gebouwd in zijn fabriek, welke hij destijds in 1906 in Oshawa, Ont. had opgericht.

De "New Look"

Prime Minister Diefenbaker is klaar om de oppositie in de ogen te zien in het parlement en tevens de kiezers in de aanstaande verkiezingscampagne. Hij heeft daartoe niet geaarzeld, grote veranderingen te brengen in het kabinet — groter dan ooit in de bijna 100-jarige geschiedenis van Canada.

Met een fijn gevoel voor de wensen van de bevolking en tevens voor de kwaliteiten en capaciteiten van zijn naaste medewerkers heeft hij zijn ministerraad zodanig gewijzigd, dat men bijna zou menen, dat er een geheel nieuw kabinet gevormd is. Zowel in zijn eigen partij als in de publieke opinie heeft Diefenbaker daarmee zijn positie stellig belangrijk verstevigd.

Veel aandacht is bij deze wijziging besteed aan de verlangens van de verschillende provincies om een waardige plaats te bezetten in het nationale kabinet.

Quebec kreeg een zesde man in het kabinet door de benoeming van Noel Dorion van Bellechasse tot staatssecretaris. Dit is een man die bekend staat om zijn fijnzinnige juridische bekwaamheden.

Tevens kreeg de Quebec-er Leon Balcer (eindelijk) zijn kans als opvolger van George Hees in het Departement van Transport. In 1957 werd hij min of meer in de hoek gezet met de post van Solicitor-General, wat allerwege gezien werd als een soort van wraak omdat hij had geprobeerd, in 'n wedstrijd met Diefenbaker de plaats van partijleider winnen op de Conservatieve Conventie van het jaar daarvoor.

In zijn nieuwe functie boekte hij reeds dadelijk een groot succes door de staking van de loodsen op de St. Lawrence Seaway door een enkele bespreking op te heffen.

Zijn voorganger, de boeiende jonge staatsman Hees heeft thans de portefeuille van Trade and Commerce, waarin hij met zijn aangeboren koopmanschap zich kan oefenen op internationaal terrein.

Ontario's vertegenwoordiging in het nationale kabinet werd uitgebreid tot zeven posten, waaronder de sleutelposities van Financien, Trade and Commerce, Labour, Publieke Werken, Immigratie en Health and Welfare.

De eervolle maar moeilijke post van het ministerie van oorlog ging over van British Columbia naar Alberta.

Het ministerschap van landbouw werd verplaatst naar de meest voor de hand liggende provincie Saskatchewan, waar ook de prime minister zelf thuis hoort.

Manitoba, de kleinste van de westerse provincies, kreeg een tweede kabinetsminister plus een parlementaire secretaris (assistent van een der ministers).

En eindelijk kreeg ook een vertegenwoordiger van Canada's jongste (?) provincie Newfoundland een baantje in het kabinet, al is het maar klein.

Brits Columbia kreeg een nieuwe Luitenant Generaal in de persoon van George Pearkes, een der beste persoonlijke vrienden van Diefenbaker en zelf een oud oorlogspaard. Pearkes heeft maandenlang ontkend, iets van deze benoeming af te weten of er ook zelfs maar naar uit te zien, hoewel reeds negen maanden geleden deze benoeming voorspeld werd in sommige kranten.

Een New Brunswicker kreeg de nieuwe en in de toekomst stellig belangrijke rol van Minister van Bosbouw toegewezen. Het is Hugh John Flemming, voormalig premier van New Brunswick, die als een betrouwbare, maar weinig opzienbarende figuur bekend staat.

Slechts twee provincies — **Nova** Scotia en Prince Edward Island — hebben geen deel aan de wijzigingen in het nationale kabinet. Diefenbaker wist, dat dit de twee provincies zijn, waarin het prestige van de Conservatieve partij onaangetast is en waar hij zich dus kan veroorloven de dingen te laten zoals ze zijn.

De toevoeging van vier nieuwe ministers en de overplaatsing van zes anderen hebben het Conservatieve kabinet een geheel nieuw aanzien gegeven sinds het in 1957 gevormd werd. Slechts zeven van de

(Vervolg op pag. 2)

DE NIEUWE KABINETS MINISTERS

FLEMMING

HALPENNY

DINSDALE

DORION

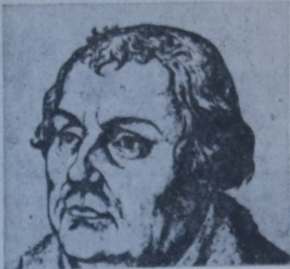
De kabinetswijziging, die besproken wordt in bovenstaand artikel "De 'New Look' ", bracht 4 nieuwe gezichten in de ministerraad, terwijl 6 ministers van post verwisselden. De nieuwe ministers zijn, v.l.n.r.: Hugh John Flemming van New Brunswick, (Forestry), Ernest Halpenny van London (zonder portefeuille), Walter Disdale van Brandon, Man. (Northern Affairs) en Noel Dorion van Quebec, staatssecretaris.

"INTERNATIONAL CHRISTIAN YOUTH"

"International Christian Youth", de onlangs opgerichte studenten- en jeugdorganisatie van de Internationale Raad van Christelijke Kerken, kondigde deze maand de verschijning aan van het eerste nummer van *Saved* (Verlost), een vijfmaal per jaar uitkomend blad voor studenten en andere jonge christenen. De 16 pagina's omvattende periodiek zal alleen verschijnen tijdens het schooljaar en zal artikelen en nieuws bevatten door en over studenten, die deelnemen aan positief christelijk activiteiten van hun scholen en universiteiten en in kerkgenootschappen in de Verenigde Staten en over de gehele wereld. De eerste belangrijke activiteit van ICY zal een tijdens de kerstvacantie te houden mid-winter conferentie aan een universiteit in het Midden-westen zijn. Op deze conferentie wordt een groot aantal studenten verwacht. Bekende sprekers zullen uitgenodigd worden en een gedeelte van het programma zal worden gewijd aan discussie- en studiegroepen en films, die laten zien van hoe groot belang het is dat de historisch-christelijke principes op de problemen van deze tijd worden toegepast. De leiding van de conferentie zal in handen zijn van studenten van "colleges" in de Verenigde Staten en speciale nadruk zal gelegd worden op de moeilijkheden van christen-studenten aan niet-christelijke onderwijsinrichtingen.

(I.C.N.)

Hervormingsdag

Dr. MAARTEN LUTHER:
"Das Wort sollen Sie stehen lassen".

(Vervolg van pag. 1)

ik zeg geen kwaad van de systematische theologie op zich zelf. We hebben het dogma en de dogmatiek nodig.

Biblicisme leidt gewoonlijk tot allerlei misvattingen. Maar de Protestantse theologie heeft tegen wil en dank van de Roomse kerk als erfenis meegekregen de neiging om Gods Woord in te passen in sluitende constructies met allerlei onderscheidingen, die aan het menselijk denken zijn ontleend en het Woord Gods zo heel gemakkelijk van zijn kracht beroven.

Wie met de Schrift omgaat mag altijd wel bedenken, dat hij niet omgaat met een verzameling van uitspraken of stellingen, zelfs niet met een verzameling van bewijsteksten voor allerlei geformuleerde waarheden, maar in de eerste plaats met HET TOT HEM PERSOONLIJK GERICHTE LEVENDE WOORD VAN GOD.

In verband met het bovenstaande is er een tweede rijkdom, waarvoor de Reformatie de ogen heeft geopend en waarop we hier willen wijzen. Die bestaat hierin, dat wij op dit levend Woord van God een *persoonlijk geloofsantwoord* mogen geven en dat dit geloofsantwoord leiden mag tot persoonlijke *heilszekerheid.*

Bij Rome gaat het geloof eigenlijk niet verder dan dat het een volkomen onderwerping is aan het gezag der kerk. Maar de genade, die de kerk met gezag verkondigt en uitdeelt is nooit blijvend. Die is verliesbaar en moet telkens opnieuw gegeven worden. Daarom ontkent Rome, dat een mens voor zijn dood met zekerheid zou mogen geloven, dat hij een voor eeuwig aangenomen kind van God is.

Nu ligt de tegenstelling tussen deze twee concepties van het geloof niet altijd zo eenvoudig als we het hier in twee zinnen hebben gezegd. Met name niet in de praktijk van het geestelijk leven van Roomsen en Protestanten beiden.

Er zijn heel veel Protestanten, die maar nooit tot de zekerheid des geloofs kunnen komen. Daartegenover zijn er heel veel Roomsen, die in vredige geloofsrust leven bij het woord van hun kerk.

Het hangt er maar van af of we echte kinderen der Reformatie zijn. Er is b.v. een verwaterd Protestantisme, dat met haar bijbelcritiek de Schrift zo heeft ondermijnd, dat er geen vaste beloften Gods meer overblijven, waar de zekerheid des heils op kan worden gebouwd. Dan is er meer zekerheid bij de Roomse, die dankbaar aanvaardt, dat de kerk hem weer voor het heden absolutie heeft gegeven.

Dat is dan ook de verklaring, dat van de Protestanten ,die overgaan naar de Roomse kerk altijd de meesten komen uit vrijzinnige kring. Hier zijn mensen, die van hun zoeken en twijfelen moe geworden zijn en die het dan als een verademing ervaren (zo drukt één van hen zich in een bekeringsrelaas uit), dat een priester hen absolutie geeft. Wat ze zelf niet door het geloof kunnen grijpen, willen ze zich tenslotte wél *laten* geven.

Maar ondanks deze "verademing", die de Roomse kerk biedt aan een vrijzinnig protestants zoeker, moet toch worden vastgehouden, dat de persoonlijke geloofsovergave van een kind des Heren aan zijn Heiland, die hem doet zeggen: Ik ben verzekerd, dat niets mij zal scheiden van de liefde van Christus — verre uitgaat boven het verliesbaar genadebezit, dat een Roomse telkens weer van zijn kerk vraagt en krijgt.

En hier is een tweede erfgoed der Reformatie, dat we ongerept dienen te bewaren.

Dan denken we niet alleen aan het vrijzinnig protestantisme, waar zoekers wegzinken in het drijfzand van een relatief gemaakte waarheid. Maar dan beseffen we, dat ook in onze eigen kringen soms zo weinig geloofszekerheid gevonden wordt. In dit opzicht levert het ambtelijk huisbezoek vaak teleurstellende resultaten op. Tallozen blijven zwijgen of geven een aarzelend antwoord op de vraag of men zich een kind des Heren weet.

En het benauwende is de oorzaak hiervan. Er is een tijd geweest dat zulke aarzelende antwoorden het gevolg waren van "bekommerdheid". Tegenwoordig moet worden toegestemd, dat zij meer het gevolg zijn van "oppervlakigheid".

Het is vaak verkondigd, dat echte reformatie nooit alleen een zaak van de historie mag zijn. De kerk moet altijd worden ge-re-for-meerd. Dat zal met name ook hierin moeten gebeuren, dat we elkaar blijven opwekken een persoonlijk geloofsantwoord te geven op het levende Woord van God. Dan doen we meer dan "ja zeggen" op wat de kerk zegt. Dan is er een persoonlijke levensovergave en een levensgemeenschap met de God des Verbonds in Jezus Christus. Dan dragen we ook met ons de geloofswetenschap van kinderen des Heren te zijn.

En dan bewaren we daarin een van de schatten, waarvoor — dank zij God — nu 443 jaren geleden Luther de ogen opende.

New Westminster, B.C.

H. Van Andel

DE "NEW LOOK"

(Vervolg van pag. 1)

24 ministers, Mr. Diefenbaker inbegrepen, hebben nog dezelfde positie welke zij kregen in de eerste dagen van de grote overwinningsroes.

Howard Green, een capabel man, begon in het Departement van Publieke Werken en ging na de dood van Sidney Smith over naar Buitenlandse Zaken. De overplaatsing van Hees naar het Handelsdepartement hebben wij reeds vermeld. Douglas Harkness, die begon met Northern Affairs en daarna de portefeuille van Landbouw hield, mag nu proberen, zich staande te houden in de gevaarlijke draaikolken van National Defence (Defensie).

Mrs. Ellen Fairclough is de dans ontsprongen van een benoeming tot Staatssecretaris en houdt haar verantwoordelijke en moeilijke post als hoofd van het Department van Burgerschap en Immigratie.

Ook Donald Fleming blijft in zijn post van Minister van Financien en Dave Fulton staat nog steeds aan het hoofd van het Ministerie van Justitie. Hetzelfde geldt voor George Nowlan die zijn werk voortzet in het Departement van National Revenue en Michael Starr, die zich een meester heeft getoond in de precaire perikelen van het Arbeidsdepartement. Ook Angus Maclean en William Hamilton gaan voort met hun werkzaamheden, respectievelijk in de ministeries van Visserij en Posterijen.

Onder de nieuwelingen geeft Walter Dinsdale van Manitoba een intellectuele tint aan het Department of Northern Affairs. En Ernest Halpenny, de trots van London, Ontario, zal al spoedig blijken een bruikbare en intelligente adjunct te zijn, ondanks het feit, dat hem, althans voorlopig, geen eigen portefeuille is gegeven.

Met dit alles heeft prime minister Diefenbaker de positie van dit kabinet verstevigd op verschillende punten, waar dit het meest noodzakelijk was en tevens de positie van zijn partij geografisch meer in balans gebracht. Er is een mogelijkheid, dat zijn speciale voorliefde voor Manitoba dat zowel federaal als provinciaal een Conservatieve provincie is, een ongunstige invloed zal hebben op de gezindheid van de kiezers in de overige westerse provincies. Maar ze kunnen nu moeilijk zeggen, dat ze achtergesteld worden, nu ze een of twee van de voornaamste kabinetsposten in elke provincie bezitten.

DE ORANJEKALENDER 1960

Opnieuw is een "Oranjekalender" verschenen van "Pro Juventute" ten bate van het misdeelde kind. De aantrekkelijkheid van deze kalender is door de jaren zo welbekend geworden, dat we daarover moeilijk nog iets nieuws kunnen zeggen, behalve dat de uitgave dit jaar wel bijzonder goed uitgevallen is.

Er zijn twaalf grote foto's van leden van het Koninklijk Huis opgenomen, waarvan sommige in prachtige kleurendruk. Alleen daardoor is deze kalender meer dan zijn prijs waard. Wie bedenkt, dat bovendien een goed doel met de verkoop van deze Oranjekalender gesteund wordt, zal niet lang aarzelen er een te bestellen, hetgeen geschieden kan bij een der Nederlandse Consulaten of bij het bureau van dit blad. (Zie advertentie in dit nummer).

SCHOOLVERENIGINGEN. Een zeer snelle manier om wat extra inkomsten te maken, is de verkoop van de Christian School Calendar voor 1961. Door de bijzonder mooie uitvoering is vlotte verkoop gegarandeerd. En de provisie is maar liefst 25%. Voor inlichtigen: The Christian School Herald, P.O. Ryckman's Corners, Ont.

FOR THE FARMERS

DE TOEKOMST VAN DE LANDBOUW

De Voorzitter van de Hydro-Electric Power Commision of Ontario, James S. Duncan voorspelde onlangs bij de officiele opening van de 1960 International Plowing Match een schitterende toekomst voor de landbouw in Canada. "Niettegenstaande de vele problemen, waarvoor de farmer zich momenteel geplaatst ziet", aldus Mr. Duncan, "is de toekomst op langere termijn veelbelovend voor allen, die in de landbouw hun bestaan vinden. Het grondvraagstuk in de wereld van vandaag is niet teveel voedsel, maar te weinig".

Mr. Duncan die, voordat hij deze post bij de Ontario Hydro kreeg, 46 jaar gewerkt heeft in de landbouwmachines en tenslotte hoofd was van de Massey-Harris-Ferguson Ltd. te Toronto, zei, dat landbouw niet alleen een der grondslagen van de nationale economie is, maar tevens dat in de komende 40 jaar, waarin de b evolking der wereld verwacht wordt te stijgen tot 4 of 5 billioen personen, de belangrijkheid van de landbouw steeds groter zal worden.

In dit verband wees hij er op, dat de prijs van electriciteit duidelijk invloed heeft op de productiekosten van de boerderij, daar steeds meer werkzaamheden met electrische machines verricht worden. In feite hebben de farmers in Ontario hun provinciegenoten in de grote stad alreeds overtroffen in het verbruik van electriciteit per hoofd. In de laatste tien jaren is het stroomverbruik op de farm in Ontario met 100 procent toegenomen. Door een intensieve ontwikkeling is thans de toestand bereikt, dat 95 procent van de farms in Ontario, waarvan duizenden in de verafgelegen noordelijke streken, gebruik kunnen maken van electriciteit.

"Terwijl sedert 1940 de prijsindex van consumptiegoederen een stijging van 93 procent vertoont, heeft de prijs van electriciteit voor de farmers een verlaging van 20 procent ondergaan", zei hij.

"De landbouw, die zulk een grote rol gespeeld heeft in de opkomst van ons land", aldus Mr. Duncan, "zal opnieuw in de komende jaren geroepen worden om tot een nog belangrijker positie te komen. Om dan aan de verwachtingen te kunnen voldoen zullen er meer geschoolde krachten moeten zijn, meer vakmanschap en ervaring vereist worden en meer goedkope hulpbronnen, zoals electriciteit beschikbaar zijn".

DE NIEUWE MINISTER VAN LANDBOUW

De nieuwe Minister van Landbouw, Francis Alvin G. Hamilton (niet te verwarren met William McLean Hamilton, die Postmaster General is) werd in 1912 te Kenore, Ont. geboren en kreeg zijn opleiding in Saskatchewan. In 1957 werd hij lid van het national parlement nadat hij bijna tien jaar actief was geweest voor de Progressive Conservative Party als provinciaal organisator en partijleider. In Augustus 1957 werd hij Minister van Northern Affairs en National Resources.

Hij verwierf een B.A. graad aan de Universiteit van Saskatchewan en studeerde tevens geschiedenis, economie en education. Gedurende de tweede wereldoorlog diende hij in de RCAF als flight lieutenant en navigator.

Hij woont thans met zijn vrouw en twee zoons, Robert Alexander en William Alvin in Manotick.

Hon. Alvin Hamilton

BROOD IN DE WERELD

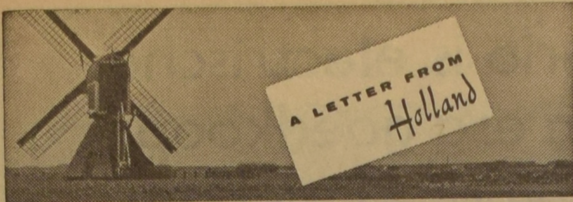
Het Nederlandse comite "Brood in de wereld" zal een bedrag van f 200.000 overmaken voor de "anti-honger campagne van de F.A.O. te Rome voor een vijfjarenplan voor de ontwikkeling van de tarwe en gerstverbouw in elf landen in het Midden Oosten.

Dit geld is door de bakkers in Nederland ingezameld door de verkoop van bonkaarten, zoals die in de oorlog gebruikt werden voor de brooddistributie.

God of all beauty, though the world is thine,
Our faith grows often faint, oft hope is spent;
Show us Thyself in all things fair and fine.
Teach us the star's content.

Author unknown

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

Gistermiddag was na een paar dagen voortdurende stortregen het weer zo zacht en zonnig, dat mijn hond ervan wenste te profiteren. Op zijn bescheiden maar volhardende manier maakte hij mij duidelijk, dat we direct naar buiten moesten. Het beest had gelijk. Op zo'n zeldzaam mooie herfstmiddag moest het dan maar iets meer worden dan ons gewone wandelingetje, besloot ik, en pakte mijn fiets. Dat was klaarblijkelijk precies wat hij bedoelde. Geestdriftig draafde hij voor me uit, zonder dat hem iets gezegd of gewezen was in de richting van het bos. Maar voor we in het bos waren moesten we de brug over van de Aa of Weerijs. De Aa of Weerijs is een klein Brabants riviertje, dat niet alleen op de atlassen maar ook in het dagelijkse spraakgebruik altijd plechtig met allebei zijn namen wordt aangeduid, een kleine plaatselijke merkwaardigheid, die men zich als niet-Brabander snel eigen maakt. Die hond st . . . naar de Aa of Weerijs, jammeren wij, als het dier na een clandestien modderbad naar zijn mand verwezen is. Maar goed. De Aa of Weerijs heeft 's zomers de breedte van 'n royale sloot en op warme dagen lopen de kinderen er doorheen.

Deze zelfde vriendelijke doorgaans vuile Aa of Weerijs zagen wij gisteren als een bruisende stroom terug. De hond, die zich op een plezierige modder wenteling moet hebben verheugd, keek ontzet naar die onafzienbare hoeveelheden schoon water, dat voor hem niet de minste aantrekkelijkheid had. En ik zag verbaasd, dat er een minuut of tien lopen van ons huis vandaan een dijkdoorbraak had plaats gehad, zonder dat wij daarvan iets vermoedden. Aan de ene kant van het riviertje was het water over of door de dijk heen het weiland ingelopen. Aan de andere kant, de kant van de stad, was men bezig de dijk met zandzakken te verhogen. Het gebeurde met man en macht, maar het ging allemaal heel kalm en rustig. Niemand die zich zenuwachtig maakte.. Ik vond die watermassa onder de herfstzon bijzonder mooi en wilde er nog meer van zien. Inplaats van een tocht naar het bos hebben we er een expeditie langs de Aa of Weerijs van gemaakt en overal was het dezelfde situatie: aan de ene kant ondergelopen weiland en aan de andere kant mannen van de Heidemaatschappij met zandzakken in actie, een boeiend en belangwekkend schouwspel dat behalve mij en mijn hondje nog enkele andere toeschouwers trok, maar toch heus niet veel. 's Avonds las ik in de krant dat op verscheidene plaatsen in Nederland grote gebieden waren komen blank te staan na de zware aanhoudende regenval van de laatste dagen. In Breda werd een hele wijk door overstroming van de Aa of Weerijs bedreigd, maar tot dusver was men de situatie meester. Toen ben ik, tot de conclusie gekomen dat hiermee onze eigen wijk moest zijn bedoeld. Dat had ik nog geen ogenblik bedacht. Zo rustig kan men dus in Nederland voortleven terwijl tien minuten verder het water dreigt . . . Blijkbaar is men de situatie meester gebleven, want onze wijk ligt vandaag nog even droog als gisteren in de zonneschijn. Zullen we? vraagt de hond met smekende ogen en kwispelende staart. Nee, vertel ik hem flink, we gaan pas naar de Aa of Weerijs kijken als deze brief op de post kan, en anders lezen we wel in de krant hoe het met het water staat.

Zo goed als wij en onze Bredase wijk is niet iedereen er afgekomen. Het Tuindorp Oostzaan bij Amsterdam, dat in februari van dit jaar door een dijkbreuk werd geteisterd, had nu in october alweer door een wolkbreuk te lijden. Het resultaat was voor vele bewoners hetzelfde: het water drong hun woningen in. Hun gloednieuwe meubelen moesten naar de zolderverdiepingen worden gebracht en niemand drufde te gaan slapen. Gelukkig was er ditmaal van gevaar eigenlijk geen sprake. Na een paar uur waren de riolen weer in staat de abnormale massa's hemelwater op de normale manier af te werken en toen was het leed gauw geleden. Voor de huisvrouwen blijft zo'n overstroming, al is het er dan één van beperkte duur en beperkte afmetingen, toch altijd een ramp.

Nu het toch over overstromingen gaat, blijkbaar had men er in Frankrijk nog eerder last van dan in ons land. De Nederlandse militairen, die voor oefeningen in Frankrijk verbleven, hebben dapper meegeholpen bij de bestrijding van de Franse wateroverlast. En toen de Franse stad Aubusson door het water in grote moeilijkheden was geraakt werden vanuit de Nederlandse stad Assen grote vrachtauto's met goederen afgezonden, levensmiddelen, kleren en dekens. Een scheepsramp heeft zich voorgedaan bij Emmerik. Een Deense boot kwam in botsing met een Belgisch schip, dat met kerosine was geladen en de gevolgen waren ontzettend. De uitstromende kerosine vloog in brand en binnen enkele ogenblikken was de Rijn een laaiende vuurzee. Niet minder dan zeven schepen waren bij de catastrofe betrokken, hetzij door de vlammen, hetzij door nieuwe aanvaringen. Later kwam er nog een triest vervolg, doordat de tanks van een doormidden gebroken tanker ontploften en een stroom van vliegtuigbenzine brandend het water van de rivier overdekte. Bij deze ramp kwamen twee mensen om het leven; negen anderen werden zwaar gewond; drie schepen gingen geheel verloren; acht werden min of meer ernstig geschadigd.

Woensdag 12 october was uitgeroepen tot de dag van bezinning op de verkeersveiligheid. Koningin Juliana hield voor radio en televisie een toespraak, 'Ben ik mijns broeders hoeder?' die zeer is ingeslagen. 'Het verkeer neemt toe, alle middelen van vervoer nemen toe. Het aantal ongelukken wordt voortdurend groter en de strijd daartegen wordt intenser'. 'In de laatste vijf jaar zijn er in Nederland door verkeersongevallen uit ons midden door de dood heengegaan meer dan achtduizend personen, een getal gelijk aan heel de bevolking van Bolsward. En ernstig gewond werden daarbij ruim honderddertien duizend mensen, een aantal ongeveer gelijk aan heel de bevolking van Arnhem of Breda.' 'Als men aan de aantallen verkeersongelukken afleest hoe er in een land gereden wordt, dan spijt het mij ontzaglijk te zien, dat Nederland niet tot de kopgroep der besten behoort en zelfs nog wel een eind daar achteraan komt.' 'Laten we steeds tegen onszelf zeggen: ken jezelf, ken je auto, kijk uit naar de anderen, want ik ben mijns broeders hoeder.'

En nu een beetje politiek.

De regering heeft het bedrijfsleven medegedeeld, dat tussentijdse herzieningen van collectieve arbeidsovereenkomsten in de huidige economische omstandigheden en met het oog op de voor 1961 te voorziene ontwikkeling niet verenigbaar zijn met de centrale doelstellingen van haar beleid. Daarom mag verwacht worden, dat het college van rijksbemiddelaars het onlangs overeengekomen loonakkoord in de metaal industrie niet in behandeling zal nemen. Met andere woorden: de regering weigert loonsverhogingen.

Dat het kabinet-De Quay voorlopig geen gevaar loopt is gebleken bij de eerste ronde van de algemene politieke beschouwingen in de Tweede Kamer. Een felle rede tegen het kabinet werd gehouden door de woordvoerder van de in 'oppositie' verkerende socialistische partij. De overige partijen lieten de kritiek niet zwijgen, maar betuigden ook instemming met het gevoerde beleid en zegden medewerking toe.

Wat betreft Nieuw Guinea is van belang de verklaring van Minister Luns in de Algemene Vergadering der Verenigde Naties. Nederland is bereid het toezicht van de volkerenorganisaties te aanvaarden op zijn beleid met betrekking tot het streven naar zelfbeschikking van Nederlands Nieuw Guinea, zei hij.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft doen weten dat hij een verhoging van de politiesalarissen — die naar veler inzicht, niet alleen van de betrokkenen, te laag moeten worden geacht — pas per 1 januari 1962 kan overwegen. Waarop de politiebonden hebben bekend gemaakt dat zij nu overwegen wat hun te doen staat.

Tenslotte heeft de minister van Verkeer laten horen, dat hij weinig voelt voor het stokpaardje van Amsterdam: de IJtunnel. Hij meent dat de voorkeur zal moeten worden gegeven aan de zogenaamde Coentunnel onder het Noordzeekanaal.

ON YOUR WAY

"Wine is a mocker, strong drink is raging: and whosoever is deceived thereby is not wise."

Proverbs 20:1.

A cartoonist recently attempted to portray the danger of trying to mix alcohol and gasoline. There was a series of three pictures. The first showed a man with an empty glass standing at a bar and saying to the bartender, "Fill 'er up!" The second picture showed the same man at a gasstation saying to the attendant, "Fill 'er up!" The last showed a casket in an open grave and one man with a shovel saying to another, "Fill 'er up!"

Wine is indeed a mocker, as the Bible says, and many people are still being misled by drink. The dangers are greater today while we ride in automobiles instead of on bicycles or by horse and buggy. The person who feels elated because he has just had a couple of beers of a little of something stronger is often just as great a menace to his fellowman as the man who is dead drunk. The person with just a drink or two is usually feeling selfconfident and competent for anything, whereas the truth is that his power of judgment is fogged to a critical degree. On the road, behind the wheel of a two hundred horsepower automobile, he must make a decision involving life or death in respect to everyone he meets. Is it any wonder that all too often he makes the wrong decision and that the result is a tragic accident?

"Moderate" drinking is often a much more serious problem than people suppose in our modern society. For one thing, everyone likes to pass off his own drinking as being moderate, or just "a social drink," although others, if they will talk about the subject, will tell you that it has gone beyond that. Besides "moderate" drinking and 'social' drinking is often only one step away from immoderate drinking, and moderate drinkers have been known to step over the proper bounds accidentally, and sometimes with sad results.

"Occasional" drinking, too, has its dangers. Those who take "just a little sip" at weddings, aniversaries, birthdays and holydays often fail to realize how powerful the stuff is until too late. The strong drink of today is much more powerful than the strong drink of Bible times because of the discovery of the process of distillation which was then yet unknown. By distilling the liquor, the alcoholic content can be greatly increased. Yet the Bible warns of the "strong drink" even of that day. As an example of an occasional drinker the Bible holds before us a drunken and the sad results which came about through this sordid affair.

We live in a culture today in which many people feel that they must drink in order to rate socially. The liquor advertisements have had something to do with this, probably also the writers of modern fiction and of screen and television plays. It is in this kind of an environment that we are bringing up our children, and he that fails to see the dangers of drink today is simply not wise.

H. Hollander

Achttien kostbare nertsen — die we hier mink noemen — zijn verdronken op een nertsenkwekerij die bij Oudenbosch overstroomd werd. Commando-troepen uit Roosendaal redden de overige diertjes ter waarde van 20.000 gulden met behulp van rubberbootjes.

De Spanjaarden doen ook mee

VERDWIJNT HET MIDDEN-OOSTEN ALS OLIEMACHT NO. 1?

Thans gaan ook de Spanjaarden proberen een deel van de schatkamer van de Sahara in handen te krijgen. Die schatkamer is dan de onverwachte rijkdom aan aardolie, in de bekendste woestijn ter wereld.

Dat de Fransen grote dingen doen in hun deel van de Sahara en ook grote verwachtingen hebben van de olieproduktie aldaar, is algemeen bekend. Totaal hebben de Fransen dan ook voor reeds ca. 300 miljoen dollar in hun oliegebieden gestoken. In 1959 produceerde men in de Franse Sahara ca. 1,5 miljoen ton aardolie en dit jaar hoopt men een produktie te bereiken van ca. 10 miljoen ton. Voor 1965 hoopt men dit cijfer te hebben opgevoerd tot ca. 50 miljoen ton. Dan zal Frankrijk een zeer belangrijke olieproducent zijn geworden en Europa's olieleverancier no. 1, naar het hoopt, en waarop het zijn streven richt in het kader van de Euromarkt.

Maar de Sahara is groter dan het Franse deel en minder bekend is het, dat in de woestijnen van Libye ook olievondsten zijn gedaan. Zo belangrijk schijnen deze ontdekkingen, dat Libye wel eens belangrijker zou kunnen worden, dan de olievelden van de Fransen.

Dit is iets waar Frankrijk zeker niet op gerekend heeft, bij zijn plannen voor de toekomst van zijn Sahara-olie. De olievelden in Libye hebben ook nog het voordeel, dat zij veel dichter aan het aardoppervlak liggen, zodat een exploitatie veel goedkoper zal zijn, dan in het Franse deel van de Sahara.

De hoeveelheden olie in Libye zijn nog niet te bepalen, daar het opsporingswerk nog steeds wordt uitgebreid. Steeds groter wordt echter het vermoeden, dat Libye véél belangrijker zal worden, dan de olie van Algerië.

Thans gorden dus ook de Spanjaarden zich aan voor de strijd om de olie. Dit jaar nog hopen 12 onderzoekingsexpedities naar olie de woestijnen van Spaans Sahara in te trekken. Voorlopig heeft men ca. 15 miljoen dollar per jaar uitgetrokken voor het opsporingswerk.

Het onderzoekingswerk is in handen van de Spaanse "Campsa" en Amerikaanse ondernemingen. Mochten de Spanjaarden ook belangrijke olievelden ontdekken, en er is geen reden, die niet te verwachten, dan dreigt er een wankele toekomst in de olie wereld.

Het Midden-Oosten is thans n.l. Europa's olieleverancier no. 1. De rijkdom van de Arabische olievorsten is gebaseerd op de olieverkoop aan Europa. Zou nu deze olieverkoop wegvallen, door het feit dat de Sahara de belangrijkste olieleverancier wordt, dan zal dit onvermijdelijk ernstige gevolgen hebben voor al de olieproducerende landen van het Midden-Oosten.

En bij de toestand in het Midden-Oosten zijn tal van landen betrokken, ook de beide wereldmachten.

Overigens dient eerst te worden afgewacht, in hoevere de olie uit de Sahara voldoet aan de algemene eisen. Zo heeft b.v. de olie uit Hassi Messaoud een laag stookoliegehalte, terwijl stookolie nu juist van zeer groot belang is voor de Franse olieraffinaderijen. In dat geval zou een groot deel van de raffinaderijen aangewezen blijven op aardolie uit het Midden-Oosten. Echter, de mogelijkheid blijft bestaan, dat men het verbruik van lichte oliën zal bevorderen, in dat geval wordt het Midden-Oosten weer minder belangrijk en stijgt de belangrijkheid van de Sahara-olie. De toekomst zal hier dus het patroon aangeven van een ontwikkeling, die voor de wereld bijzonder belangrijk kan worden.

GROTE MOGELIJKHEDEN AAN EUROPA'S "ACHTERDEUR"

EEN NIEUWE RICHTING
in de Eskimo kunst

(Canadian Scene) — Het steensnijwerk van de Eskimo's heeft terecht veel lof geoogst. Eskimo beeldhouwers hebben bewezen kunstenaars te zijn, die een buitengewone levenskracht en directheid bezitten; ze zijn oplettende waarnemers van het leven om hen heen — niet alleen van de wilde beesten, waarvan zij de vormen en bewegingen in beeld brachten, maar ook van hun eigen dagelijkse bezigheden, wanneer zij hun werk deden, joegen en visten. In hoofdzaak echter keerden deze Eskimo's van Cape Dorset zich slechts tot snijwerk, wanneer wind, weer en ijs het hun onmogelijk maakten te jagen en te vissen.

Is het dan te verwonderen, dat zoveel van hun artistieke scheppingen doen denken aan de primitieve grottenkunst van Zuid-West-Frankrijk en Spanje? En evenals die schilderingen op de muren in de grotten weerspiegelt het Eskimo beeldhouwwerk hun voornaamste zorg, n.l. een bestaan te ontworstelen aan hun grimmige omgeving. Wild, vogels, vis en dieren spelen vanzelfsprekend een belangrijke rol in deze aangelegenheid. Bij de grot-kunstenaars van de Pyreneeën zijn de archaeologen geneigd te denken, dat de tekeningen van de bisons en de herten op de muren van de grot bedoeld waren als een soort "toverkracht" — een gunstig stemmen van de beesten, die de grotbewoners nodig hadden voor voedsel.

De Eskimo's hebben ook getracht in hun beeldhouwwerk ideeën uit te drukken als de belichaming van iemand's wens — b.v. Tudlik's "Seal Thoughts". En deze neiging is zelfs nog sterker naar voren gekomen sinds de Dorset Eskimo's kortgeleden tot het drukken van prenten over zijn gegaan als een ander middel om zich uit te drukken. Het Department of Western Affairs heeft hun een verwarmd gebouw gegeven, hen voorzien van papier en inkt, en helpt hen bij het verkopen van hun prenten. Nu maken zij afdrukken op papier (een zeer revolutionair middel voor een primitief volk). Toch heeft dit alles zich op natuurlijke wijze ontwikkeld uit hun stenen beeldhouwwerk — net zoals hun schabloonwerk op zeehondenhuiden het logische uitvloeisel is van hun kledingversiering, waarin zij zo bekwaam zijn. De beste van deze prenten en schablonen beelden dieren af — b.v. Oshaweetuk's zeehondenschabloon van vier muskusdieren in verschillende tinten bruin en geel. Weer andere prenten, hetzij van vogels van de Poolkust of Canada Geese, vertonen een opmerkelijk gevoel voor rhythmisch ontwerp, evenals voor silhouette en tekening. Tegelijkertijd hebben zij niets verloren van dat gevoel voor onmiddellijk verband met het leven, dat zo karakteristiek is voor de Eskimo kunst, hetzij in hun beeldhouwwerk, tekenwerk of schablonen.

DE SOUTH SASKATCHEWAN DAM ZAL VELE VERANDERINGEN BRENGEN

Alleen de St. Lawrence Seaway staat in Canada wat zijn mogelijke voordelen betreft voor de toekomst boven de nieuwe South Saskatchewan Dam. Het vele millioenen dollars kostende project, waaraan bijna twee jaren geleden begonnen werd, zal zeker het aanzien van de prairies van Saskatchewan veranderen en van invloed zijn op de economie van West-Canada.

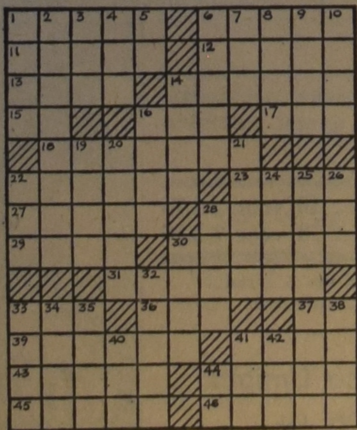
Oorspronkelijk was de dam bij Outlook, 80 mijl ten Zuiden van Saskatoon, voornamelijk ontworpen om, wanneer hij in 1967 voltooid zou zijn, bevloeiïng tot stand te brengen voor een toekomstige 500.000 acres bouwland. Sedertdien zijn andere, vér-strekkende mogelijke voordelen, ter waarde van millioenen dollars, geneigd het oorspronkelijke doel te overschaduwen — verstrekking van water aan honderd plaatsen en steden, een netwerk van electriciteitscentrales, in staat om het potentiëel van de St. Lawrence River te overtreffen, en nieuwe industriële uitbreiding van velerlei soort — al deze dingen komen nu aan de orde. Het nieuwe meer, gevormd door het water van de South Saskatchewan River af te dammen, zal 140 mijl lang zijn, één van de grootste waterbouwkundige plannen in aanbouw ter wereld.

(C. S.)

Weekly X-Word Puzzle

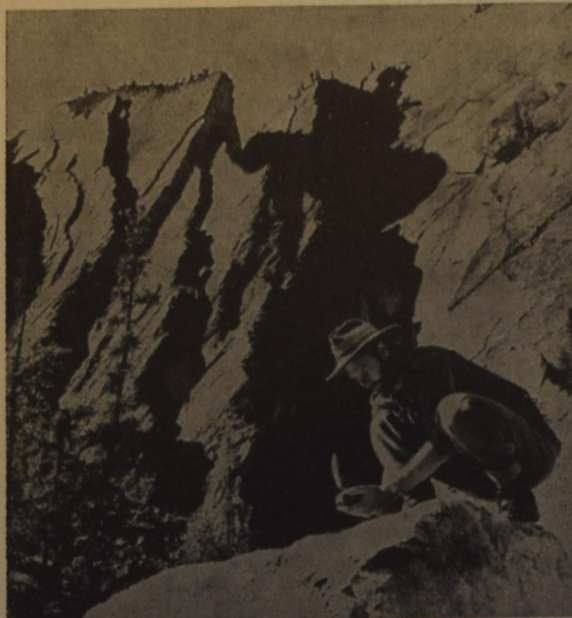
ACROSS
1. Crinkled fabric
6. Nixon's running-mate
11. Be noisily festive
12. Prospero's spirit
13. Jewish month
14. Journey
15. Personal pronoun
16. Food fish
17. Large worm
18. Leave quickly (slang)
22. Quiet
23. Ship's dock
27. The British ———
28. Napped, tanned skin
29. Source of sugar
30. Sheer linens
31. Grind, as a knife
33. Exclamation
36. Country festival (Eng.)
37. Latvian river
39. Casual statement
41. Check memorandum
43. Drift
44. Talk (slang)
45. Gritty
46. Mother-of-pearl

DOWN
1. Stuff
2. Recontrive
3. Miss Le Gallienne
4. Through
5. City train
6. Greases
7. Openings (anat.)
8. Jack-knife or swan
9. Agrees (slang)
10. Building additions
14. Sound, as a horn
16. Studies
19. German river
20. Encounters
21. Furnish
22. Kinsman
24. Congo river
25. West German chancellor
26. Affirmative reply
28. Painful
30. Chatter
32. Robust
33. Food leavings
34. Wife of Zeus
35. Foreboding
38. Competent
40. Particle of addition
41. Resort
42. Spasm
44. Tin (sym.)

"STEENZOEKERS" GAAN TE GAST

Canada bezit vele edele mineralen

(Canadian Scene) — Canada's rijkdom aan mineraaladers verschaft goede "jachtgronden" aan de "gesteente-jagers" — die mensen, die tot liefhebberij hebben om naar half edelstenen te zoeken of die misschien pleizier vinden in het verzamelen van interessante en kleurige soorten gesteente.

Als U van plan bent om U aan deze interessante liefhebberij te wijden, kunt U om te beginnen kennis vergaren door een museum in de buurt te bezoeken, waar voorbeelden van gesteenten tentoongesteld zijn, die U zullen helpen om U bekend te maken met de kleur en de samenstelling van vele verschillende soorten gesteente.

Als edelstenen bevattende gesteenten Uw voornaamste belangstelling hebben, kunt U boeken over dit onderwerp van elke bibliotheek krijgen. Uw volgende stap is om van het Rijk (gewoonlijk de Provincial Departments of Mines) geografische kaarten te verkrijgen, die aangeven, waar bepaalde mineralen of edelsteen-bevattende gesteenten gevonden kunnen worden.

Canada is rijk aan dergelijke gebieden. In de rotsformaties ten Noorden van Lake Superior kan men vrij grote lagen amethyst vinden in zulke grote stukken (natuurlijk niet geschikt voor steensnijwerk), dat één bewoner zijn haard van deze prachtige diep-paarse steen gebouwd heeft.

Het Noord-Oostelijk deel van Ontario, in het gebied van Bancroft, delen van de Maritimes en vele stukken van British Columbia zijn ook bronnen voor edelsteen-bevattende gesteenten. Agaat-lagen zijn waarschijnlijk het overvloedigst aanwezig in Canada, ofschoon ook nefriet veel in British Columbia gevonden wordt.

Ontario heeft een aantal rijk gekleurde, ondoorschijnende stenen, die, wanneer ze opgepoetst worden, heel mooi kunnen zijn. B.v. de donker-blauwe sodalite (die op lapis lazuli lijkt) en amazonite, die een rijke, licht-groene kleur heeft met een rood-bruine tekening er doorheen. De naam houdt tussen twee haakjes geen verband met de Amazone. Prachtig rose kwarts wordt in vele delen zowel van Noord-Ontario als Manitoba gevonden.

Maar denk niet, dat U zo maar er op uit kunt gaan en deze stenen voor het oprapen hebt. Het zoeken er naar is een inspannend werk en het is niet gemakkelijk om edelsteen-bevattende gesteenten te ontdekken — zelfs met een kaart, totdat men enige ervaring heeft opgedaan. Er zijn ook gereedschappen voor nodig als voorhamers, beitels, enz. Er is een aantal clubs in Canada van "gesteente-jagers", die samenkomen om kennis uit te wisselen en om in groepen op zoek te gaan naar inheemse edelstenen. U zult die clubs vinden in Toronto, Port Arthur, het gebied van de Fraser Canyon in British Columbia, in Vancouver en vele andere centra.

Als U wilt, kunt U de ruwe stenen, die goed-zichtbare half-edelstenen bevatten, aan beroepssteensnijders verkopen, maar de meeste steenzoekers bezwijken tenslotte om de wintermaanden te besteden aan het snijden en poetsen van de edelstenen, die zij in de zomer gevonden hebben. Voor Uw uitrusting zult U een motor nodig hebben om Uw snij- en poetswiel te draaien, maar zo'n motor kan men krijgen van een oude ijskast. Alvorens een werkplaats op te zetten is het raadzaam een steensnijder te bezoeken en te zien, wat er nodig is.

Het zoeken naar edelstenen kan een hobby zijn voor de gehele familie. Op deze wijze kunt U een kampeertocht in een spannend avontuur veranderen. Bovendien kunt U iets van de overmaat aan jeugdige energie van Uw familie benutten om de rotswanden te beklimmen, die voor U zelf wat te uitputtend zijn. Maar bovenal is hier een liefhebberij, die meer Canadezen bekend zal maken met de vele prachtige half-edelstenen, die gevonden worden in rotsvormingen van kust tot kust in Canada.

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke Jans is na de dood van haar eerste man hertrouwd met de predikant Bogardus, wiens leven ze deelde temidden van zelfzuchtige kolonisten en vijandige Indianen in de 17de eeuwse kolonisatie van Amerika. Maar ze werd opnieuw weduwe toen dominee Bogardus schipbreuk leed op een tocht naar Holland.

(37

Hans Kierstede had zich niet verzet tegen het voorgenomen vertrek van zijn schoonmoeder. Hij was op de penning en voorzag dat men hem vroeg of laat zou aanspreken. Hij vond het besluit van Anneke Jans verstandig en had het haar ronduit gezegd.

Dit had Anneke niettemin zeer gedaan, doch zij had niets laten blijken. Haar oudste dochter was goed bezorgd. Nu moeder en dochter beiden kinderen hadden die in leeftijd niet veel verschilden, was het beter zo. Er zouden bij het opgroeien minder moeilijkheden zijn als zij niet dagelijks over elkaars drempel kwamen.

Pieter Hartgers, de man van Sijtje, ging het ter harte. Als zijn plannen om zich bij fort Oranje als brouwer te vestigen doorgingen, zou hij zijn schoonmoeder ter zijde kunnen staan. Het zou ook voor Sijtje minder eenzaam zijn wanneer zij haar moeder bij zich had.

Toen zij nog eenmaal omzag naar het verdwijnende Nieuw Amsterdam, kon Anneke Jans niet voorkomen dat haar ogen volliepen. Op de heuvel zag ze het huis dat Roelof nog gebouwd had op het land dat Van Twiller hun schonk. Uit dat huis was Roelof uitgedragen en in datzelfde huis had zij ja gezegd tegen Bogardus.

Het was Govert Loockermans, haar zwager, die zijn zware hand op haar schouder legde. Zij schrok op.

— Veertien jaar geleden kwam je van de andere kant, Anneke .... zei hij.

Ze knikte.

— Toen leefde Roelof nog ....

Haar drie dochters waren getrouwd in Nieuw Amsterdam. Catherine zat met Lucas Rodenburg op Curaçao. Alleen Sijtje zou haar moeder misschien volgen.

Twee graven lieten zij achter in Nieuw Amsterdam. Roelof en haar kleine Annetje, haar oogappel.

En Bogardus lag op de bodem der zee.

O God, erbarm U over mij en mijn kinderen, bad zij.

Toen wendde zij haar blik van het verdwijnend Nieuw Amsterdam af.

Ze keek op en zag Govert aan. Tien jaar geleden, toen zij voor de eerste maal weduwe was, had hij haar gevraagd. Zij had hem afgewezen. Waarom? Bogardus kwam toen al bij haar op bezoek. Zij was van boerenvrouw domineesvrouw geworden. Nooit had zij kunnen vermoeden dat een man, die in het wondere ambt stond, zo kon zijn als Bogardus geweest was. Nooit — nooit zou zij er één woord over loslaten. Zij had dat huis verlaten, dat slaapvertrek.

Bij Bogardus vergeleken was Roelof een kalm en nuchter echtgenoot geweest. Bogardus — hij was een bezeten mens, bezeten door zijn drift, bezeten door zijn drankzucht — en ja, ook bezeten van haar, die hij tot elke prijs had willen hebben.

Govert was teleurgesteld naar Holland gegaan om daarna met Ariaantje, haar jongere zuster, terug te komen.

Hij was in deze tien jaar een welgesteld man geworden. Vreemd was het leven. Vreemd was zij zelf. Neen — niet meer omzien. Zij had haar vier kleine jongens; zij had haar zoon Jan, het enige kind van Roelof en haar dat geen genade had kunnen vinden in de ogen van Bogardus, omdat hij met poppen had gespeeld ....

Toen Nieuw Amsterdam uit het gezicht verdwenen was en Anneke een hoekje van het jacht voor haar en haar kinderen had ingericht, begon zij wat meer acht te slaan op haar medepassagiers.

De beslommeringen van het vertrek hadden haar de laatste weken zo in beslag genomen, dat zij nauwelijks oog en oor had gehad voor de komst van de voorname Geldersman, die door de voogden van de wees-patroon Johan van Rensselaer tot directeur van Rensselaerswijck was aangesteld.

Brant van Slichtenhorst, had, vergezeld van zijn zoon Gerrit en zijn dochter Margaretha, de wintermaanden doorgebracht op de Virginies en was begin februari op Manhattan aangekomen, ten einde per eerste gelegenheid naar fort Oranje te varen. Zij hadden hun eerste reis gemaakt in gezelschap van Arent van Curler, die met zijn vrouw Teuntje Jurriaans terugkeerde van een bezoek aan het vaderland.

Zo gebeurde het dat zij zich onder de hoede van Govert op hetzelfde jacht inscheepten, waarop Anneke met haar vier roerige knapen, haar nieuwe leven tegemoet ging.

Anneke had de kinderen vroegtijdig te kooi gelegd. Zij verscheen met een zachtjes uitgesproken verontschuldiging als laatste aan de avondmaaltijd, waar Govert als kapitein aan het hoofd van de tafel zat. Aan zijn linkerhand had hij een plaats voor haar opengehouden.

Recht van hem zat de nieuwe directeur van de patroonskolonie.

Bij het binnenkomen van de kajuit dwong Brant van Slichtenhorst Anneke met zijn wilskrachtige ogen hem rechtuit aan te zien en haar ogen af te wenden van de geschonden kant van zijn gelaat.

Het was een tweede gewoonte van hem geworden, de aandacht van de omstanders af te leiden van de rechterzijde van zijn gezicht en hals, die door een kwaadaardig gezwel, waaraan hij in de kracht van zijn leven maandenlang had geleden, een grauwkleurige huid hadden overgehouden als blijvende schaduw van een monsterachtig kwaad, dat eens zijn leven had bedreigd.

Anneke schoof aan. Het was nauw genoeg in de kleine kajuit, doch men nam het met een kwinkslag voor lief.

Govert sprak het gebed uit. Hij overzag met kennelijk genoegen de kleine kring, die het voorrecht genoot in zijn kajuit te tafelen.

Anneke voelde zich te moe om te eten, doch toen de kok de gebraden eenden doorschoof, kon zij niet nalaten haar stem te mengen in het goedkeurend gemompel der gasten, wier begeerte kennelijk was geprikkeld door de geur van wildbraad.

Govert wist, wat een directeur van de patroonskolonie toekwam. Dat hij gedurende een paar dagen Anneke Jans aan zijn linkerzijde had, stemde hem uitermate goed. Hij was op zijn schoonzuster gesteld gebleven.

Dat het gesprek aanstonds over de patroonskolonie ging, kon niemand verwonderen die Brant van Slichtenhorst langer dan een dag kende. Gedurende de lange zeereis had Arent van Curler niet nagelaten de nieuwe directeur zo van een en ander op de hoogte te brengen. Van Slichtenhorst kon goed luisteren zonder zich te laten beïnvloeden.

Hij zou intrek nemen in Van Curlers leegstaande woning, nu deze een huis had gebouwd op de grote vlakte, vier mijlen van het fort, een land overvloeiende van melk en honing, zoals Arent zei.

Anneke vergenoegde zich met luisteren en toezien. Haar ogen werden hinderlijk vaak getrokken naar het sterk sprekende, geschonden gelaat van de nieuwe directeur. Zij ontdekte dat noch Margaretha, noch zijn zoon Gerrit veel op hem geleek. Later vernam zij dat beide kinderen meer de trekken en de aard van hun overleden moeder vertoonden, terwijl de knappe oudste zoon, de schrijver doctor Arend van Slichtenhorst, die in Nijkerk was achtergebleven, naar zijn vader aardde.

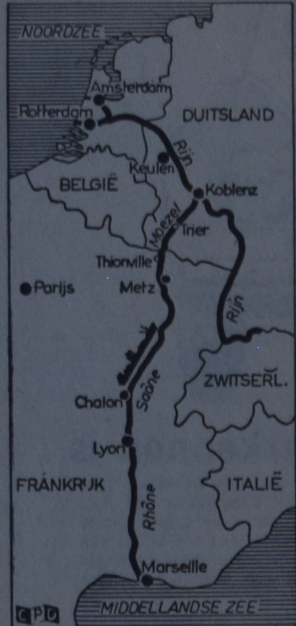
— Twee nieuwe directeurs in één jaar, zei Govert, — en hele verandering. Generaal Stuyvesant in Nieuw Amsterdam en u in Rensselaerswijck.

— Ik heb een duidelijke instructie van mijn opdrachtgevers. Ten eerste om in de kolonie orde op zaken te stellen en er voor te zorgen, dat de patroon niet bedrogen wordt en ten tweede om de rechten en vrijheden van de kolonie te doen eerbiedigen. Voor het eerst heb ik de medewerking van de pachters nodig en voor het tweede de medewerking van Pieter Stuyvesant.

— Ik denk zo, zei Govert lachend, dat zowel het eerste als het tweede u handen vol werk zal geven, nietwaar, Van Curler?

Dwars door Europa

Een vaarweg van de Noordzee naar de Middellandse Zee

De Noordzee komt veel dichter bij Afrika te liggen. Dit wordt mogelijk gemaakt door het streven van de Franse regering om de economie van het Noorden van dit continent krachtig te versterken.

In het kader van dit streven wil men komen tot een grote waterverbinding met de Rijn. Dit om de handel in beide richtingen te stimuleren, terwijl de Fransen tevens beogen het toekomstige vervoer van olie en ertsen uit de Sahara te vergemakkelijken.

★

De Franse plannen betekenen voor Europa, dat de Noordzee dichter bij Afrika komt te liggen, daar de betere waterwegen kortere vaartijden met zich mee zullen brengen via de uit te voeren verbinding: Noordzee-Middellande Zee.

Het is vooral de kanalisatie van de Moezel, die deze vaarweg mogelijk zal maken. Aan de kanalisatie van deze rivier wordt thans hard gewerkt, waardoor uiteindelijk 13 stuwen en sluizen nodig zullen zijn.

Het project vordert goed en zo zullen o.a. eind van dit jaar de werkzaamheden aan de sluis bij Trier voltooid zijn. Ook de stuw bij Koeningsmacher wil men eind van dit jaar gereed hebben. In de aanvang van dit jaar is men bij Koblenz met de baggerwerkzaamheden begonnen, zodat er op alle fronten van de Moezelkanalisatie hard wordt gewerkt.

Als alles volgens de plannen verloopt hoopt men de Moezel over drie jaar voor een groot deel voor de Scheepvaart gereed te hebben. Dan kan het grote industriecentrum van Lotharingen goedkope kolen uit het Roergebied gaan halen.

De voltooiing van de Moezelkanalisatie zal een belangrijke stap vooruit zijn in een toekomstige verbinding: Noordzee—Middellandse Zee.

☆

Overigens verloopt het uitwerken van de plannen in Frankrijk niet zonder wrijving. De kamer van Koophandel van Marseille heeft n.l. een ernstig protest laten horen tegen het voornemen van de Franse Senaat om de sluizen in de Rhone een lengte te geven van 165 m., opdat deze gelijk worden aan de sluizen in de Moezel. Marseille acht dit een terugzetten van de klok, de sluizen in de Rhone hebben thans n.l. over het algemeen een lengte van ca. 200 m.

Desondanks zijn de verwachtingen voor deze vaarweg hoog gespannen. Zo heeft b.v. de gemeente Chalon 70 miljoen frs. ter beschikking voor de verbetering van zijn haven. Op verschillende punten wordt ook reeds hard aan de verbetering van de vaarweg gewerkt. Over drie jaar is men ongetwijfeld een heel stuk verder op de weg naar de uiteindelijke verbinding, Noordzee—Middellandse Zee.

Belangrijke mededeling aan onze abonnees

Bij herhaling wordt ons als uitgevers van Calvinist-Contact gevraagd meer Engelse lectuur in ons blad te geven, speciaal met het oog op de jeugd. Aan de andere kant is ons zeer duidelijk gebleken, dat wij de meeste lezers van Calvinist-Contact geen genoegen zouden doen, indien het Nederlands meer en meer door het Engels zou worden vervangen.

Het probleem is verre van gemakkelijk. Bij het zoeken naar een oplossing moesten wij zowel "de kool als de geit sparen". Wij menen nu geslaagd te zijn, al willen wij er meteen bij zeggen, dat de oplossing een grote financiele inspanning van ons zal vragen. Met onze vele briefschrijvers zijn wij echter overtuigd van de noodzakelijkheid van goede Christelijke lectuur in de Engelse taal en daarom gaan wij de sprong wagen. Maar wij rekenen dan wel op de medewerking van alle C.C.-abonnees.

Begin November zult U het eerste nummer van ons nieuwe *Engelse maandblad "Youthful Outlook"* over de post ontvangen. Daar heeft een speciale redactie-commissie haar uiterste best op gedaan. Leest U het nauwkeurig door en zorgt U vooral, dat het in handen komt van onze opgroeiende jeugd. Niet dat het alleen voor hen is geschreven, maar er is toch wel speciaal aan de jongeren gedacht.

Hiermede zal dan een "doorbraak" tot stand komen. Een doorbraak in de gunstige zin van het woord. Calvinist-Contact moet zich uiteraard beperken tot de Nederlands sprekende Christenen in dit werelddeel. "Youthful Outlook" zal deze beperking echter niet hebben. Daarom moeten wij proberen ook lezers buiten onze kring hiermede te bereiken. Helpt U mee?

De prijs voor een jaarabonnement bedraagt $3.00, *doch aan abonnees op Calvinist-Contact zal niet meer dan* $1.00 *in rekening worden gebracht*, en dat niet eerder dan in Januari 1961. Per jaargang betekent dit dus een premie van $2.00, en bovendien ontvangt U de November- en Decembernummers gratis.

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

De hooggeroemde 17e eeuw

Een lezer in Kingston, Ont. zond ons het church-bulletin, waarin wij het volgende lazen:

In 1679 verscheen een boekje dat een merkwaardige kijk geeft op de zeden en toestanden onder het Gereformeerde volk in het laatst van de 17e eeuw. Schrijver was de Gereformeerde Hoornse predikant Jacobus Hondius en de langdradige titel van het boekwerk luidde:

SWART REGISTER VAN DUYSENT SONDEN,

als een staeltje dienende tot ontdeckinge ende opweckinge van den vervallen yver en Godtvruchtigheydt der Hedendaeghsche genaemde Ledematen in de Gereformeerde Christelijcke Gemeynten van Nederlandt, voor-gestelt door Jacobus Hondius, Dienaar Jesu Christi binnen Hoorn, Job 9, vers 2, 3, Te Amsterdam Anno 1679.—

Het boek heeft veel opgang gemaakt en werd uiteindelijk een handboek voor de kennis van de Christelijke moraal in de 18e eeuw. Ds. Hondius begint de predikanten onder de loep te nemen, al vindt hij geen redenen om over hen in het algemeen "verachtelijck" te spreken, wat toen maar al te dikwijls gebeurde, getuige de reeks scheldwoorden aan hun adres die de schrijver opsomt: albedillen, haarklovers, suffers, steil-oren. Er waren predikanten die zich aan wijn en sterke drank te buiten gingen en daarom 't liefst de huizen van de aanzienlijken en rijken (waar hun een lekker glaasje wijn wachtte), bezochten. Veel tijd werd doorgebracht met rijden en rossen en allerlei wereldse vermakelijkheden of zij zochten bezigheid (en vermeerdering van inkomsten) buiten hun ambtsbediening door koophandel, rederijen van schepen, assurantiën, dokteren en meesteren. Het gevolg was dat velen hun herderlijke taak schandelijk verwaarloosden, de gemeenteleden weinig bezochten en zich van het huisbezoek voor het Avondmaal in de kortst mogelijke tijd afmaakten. Zij zagen de mensen naar de ogen en durfden daarom de regenten en aanzienlijken, wanneer zij zich misgaan hadden, niet bestraffen. Stilzwijgend lieten zij het verkeerde, dat deze mensen deden, passeren. Door de slapheid van vele predikanten woekerde het kwaad voort en was het met de tucht in de kerk erbarmelijk gesteld. De kerkelijke tucht, door Ds. Hondius genoemd "de besem, sonder welcke de vuyligheden van allerley schandalen en ergernissen uyt het Huys van Godt Gemeynte niet kunnen uytgevaegt en uyt-gekeert worden", werd niet "in hear vigeur en kracht" gehandhaafd. De dominees bestraften op de preekstoel de zonden en gebreken slapjes en gedroegen zich als "stomme honden, die niet bassen konden".

Ds. Hondius oefent ook strenge critiek uit op het preken van sommige dominees. Om bij de hoorders in 't gevlij te komen probeerden sommigen hun preken "op te proncken" met heidense spreuken en historiën, met hoogdravende en nieuw-bedachte woorden en uitdrukkingen, die duister en onbegrijpelijk waren voor de eenvoudigen en . . . het grootste gedeelte van de gemeente bestond immers uit eenvoudigen! Het is daarom heus zo vreemd niet dat veel leden de diensten verzuimden. Daar komt bij dat veel predikanten zelf een slecht voorbeeld gaven en nooit bij hun collega's onder het gehoor kwamen en kwamen ze al, dan vielen ze in slaap. Terwijl zij, wanneer ze zelf preekten, de leden die door de slaap overmand werden bestraften.

En dan — wat gaven de synodes, de classicale vergaderingen en kerkeraadsvergaderingen te zien! Wat zaten daar een "jae-broers", die mensen ontzagen en zochten te behagen. Dikwijls kon men de predikanten daar hevig tegen elkander horen uitvaren en schelden, tot grote ergernis van de aanwezige ouderlingen die versteld stonden dat het onder de predikanten zo toeging. En wat een ijdele en platvoerse gesprekken werden er aan de (overvloedige) synodale en classicale maaltijden gevoerd, waaraan de ouderlingen zich stootten!

Nog meer heeft Ds. Hondius aan te merken: Hoe probeerde men elkaar de erebaantjes af te snoepen, want er waren onder de predikanten veel eerzuchtigen. Zelfs waren er die te hoge declaraties van onkosten indienden in navolging van onderscheiden overheidspersonen, die nog verder gingen en brutaalweg niet alleen te hoge, maar zelfs gefingeerde rekeningen inleverden!

Ds. Hondius waarschuwt tegen het misbruik van sterke drank en het gebruik van zondige genotsmiddelen, zoals het roken of "taback-drincken" en het overmatig drinken van "Oost-Indische thee". Hij acht het zonde dat de burgerman zich niet tevreden stelde met de burgerpot, maar een kookboek durfde te kopen om Franse delicatessen te bereiden.

Op BRUILOFTEN ging het bij onze Gereformeerde vaderen dikwijls losbandig toe. Waren die brullende feestvierders de kerkgangers van Zondag??? Ja, de bruiloften begonnen met het zingen van 2 a 3 psalmen, maar daarna schreeuwden ze ijdele, zelfs onkuise liederen en deuntjes, "voegende zo het geestelijke en het beestelijke te samen".

Zelfs de BEGRAFENISSEN geven reden tot klachten. Het kwam voor dat overvloedig wijn werd geschonken en iemand, die als een vriend in het sterfhuis was binnengegaan er uitkwam, schrijft Ds. Hondius letterlijk, op een wijze, die niet in overeenstemming was met de eisen, die men aan een vriend in droefenis mocht stellen, dwz. aangeschoten.

Veelvuldig kwam bij onze vaderen het profaneren voor, het misbruik maken van de Bijbel en het gebruik van vuile spreekwoorden. Wat te zeggen van gemeenteleden die het "Onze Vader" baden terwijl ze eieren klaarmaakten om daaraan te weten hoelang de eieren moesten koken! En wat een bijgelovige gewoonten werden er onder het volk gevonden! Koorts of andere kwalen meende men te kunnen verdrijven door briefjes aan de hals te hangen, waarop enige Schriftwoorden geschreven stonden. Die van dolle honden gebeten waren werden soms driemaal gedoopt of in het water gedompeld onder het uitspreken van de doopsformule. Anderen durfden geen testament te maken omdat ze daardoor de dood tot zich zouden roepen!

De 17e eeuw wordt beschouwd als de bloeitijd van de Gereformeerde Kerk. Maar er waren heel wat misstanden. Echter ook toen waren er veel predikanten die trouw hun taak vervulden en tal van gemeenteleden die dicht bij God leefden. Zij waren het, die onder Gods leiding de kerk op het rechte spoor gehouden hebben.

"EDMONTON FIRST" IN HET GOUD

door TINI VAN AMEYDE.

In een grootse manifestatie van dankbaarheid en blijdschap hebben de vijf Christian Reformed Churches van Edmonton samen het vijftigjarig bestaan herdacht van de oudste onder hen, Edmonton First, moederkerk van verscheidene andere kerken in Alberta.

Hoogtepunt van het feest was de gezamenlijke eredienst in het mooie Jubilee Auditorium aan de vooravond van Thanksgiving Day. Bijna 3.000 mensen woonden deze dienst bij, waarin Rev. Peter H. Eldersveld van het Back-to-God-Hour radio-programma voorging als gast-predikant.

'Moederkerk' voor velen in Alberta

Reeds de dag daarvoor was de herdenking begonnen met een feestmaal in het Airlines Hotel, waaraan 225 personen aanzaten. Als ceremoniemeester trad op Rev. Winston Boelkins, die juist twee weken vantevoren bevestigd was als de nieuwe pastor van First Church. Alderman Mrs. Ethel Wilson vertegenwoordigde daar de stad Edmonton en voor de provincie Alberta was aanwezig Minister of Welfare Jorgenson.

Twee vroegere predikanten van Edmonton I waren overgekomen om te helpen bij het feestvieren: Rev. Paul De Koekkoek van Seattle, Washington, vroeg een zegen over de maaltijd, terwijl Rev. K. De Waal Malefyt van Artesia, California, aan tafel de voornaamste spreker was. Hij legde er de nadruk op, dat de eer op deze heuglijke dag alleen toekomt aan God, die de nederige kleine gemeente van 1910 door Zijn onveranderlijke goedheid en trouw deed uitgroeien tot de omvang van het hedendaagse Chr. Ref. Edmonton. Ernst werd afgewisseld door vrolijkheid, daar ceremoniemeester Boelkins de gasten tusen de gangen door aan het lachen maakte om de spijsvertering te bevorderen.

Op Maandag, Thanksgiving Day, ging Rev. De Waal Malefyt zijn vroegere gemeente voor in de extra morgendienst. 's Avonds was er een "social evening" in de First Church. (Het kerkgebouw wordt momenteel verbouwd en vergroot tot een capaciteit van 500 zitplaatsen. De verbouwing is bijna klaar en vormde gelukkig geen bezwaar bij het vieren van het jubileum.) Deze avond stond onder leiding van Rev. Boelkins, terwijl een mannenkwartet en het kerkkoor met dirigent Joe Oldhuis op verdienstelijke wijze muzikale medewerking verleende. Vice-president van de kerkeraad, Mr. J. Gort Sr., gaf een overzicht van de bewogen geschiedenis van zijn kerk:

In October 1910 werd de Chr. Reformed Church van Edmonton geïnstitueerd, zij telde toen 18 belijdende leden en 23 doopleden. Nadat haar rechtspersoonlijkheid verleend was in de provincie Alberta, bezat ze een betaalde rekening en een kapitaal van 30 cent . . . Haar eerste vergaderplaats was een tent op Jasper Avenue, waar de gemeente naar het Woord luisterde bij het licht van een olielamp. In de winter was dit veel te koud, zodat er dan bij de leden aan huis kerk gehouden werd. Later verhuisde men naar een gehuurde kamer boven een veilingshal. Het duurde tot 1914, voor een eigen kerkgebouw kon worden ingewijd.

In het voorjaar van 1911 kwamen 60 mensen over uit Nederland. Een Colonization Society werd gevormd met de bedoeling een gebied te vinden van tenminste 20.000 acres land voor het stichten van een Nederlandse nederzetting. Spoedig daarna ging een groepje mannen met een span paarden en een wagen op weg in Noord Westelijke richting langs een spoor, gebruikt door goudzoekers gedurende de bekende Klondike Gold Rush in 1897. Na een rit van 90 mijl bereikten zij een onontgonnen gebied, vestigden zich daar en stichtten het dorp Neerlandia en tevens Edmonton's eerste dochterkerk.

Rev. T. Jongbloed, overleden in 1926, was Edmonton's eerste predikant van 1911 tot 1920. In de Wereldoorlog ging het aantal leden achteruit, maar in de twintiger jaren ariveerden weer verscheidene families uit Holland. Toen Rev. De Waal Malefyt in 1930 het beroep naar Edmonton aannam, waren er 20 gezinnen en hield men slechts één Engelse dienst per maand. Onder zijn beleid veranderde dit langzaam maar zeker tot 50% en bovendien nog alle extra kerkdiensten in de nieuwe taal. In 1937 werd begonnen met een radio-programma, waarvoor Rev. De Waal Malefyt de spreker was en het kerkkoor de muziek verzorgde. Interessant is, dat deze uitzending getiteld was "The Back-to-God-program"! Toen de predikant in 1938 Edmonton verliet, had de kerk zich uitgebreid tot 60 gezinnen.

Verscheidene zonen dezer gemeente deden dienst in Canada's leger en luchtmacht gedurende Wereldoorlog No. 2. Flight Sergeant H. Ebbers kwam om het leven boven Duitsland tijdens een bomaanval. Het einde van de oorlog bracht vooruitgang en welvaart voor Edmonton en vele nieuwe leden kwamen van overzee. Rev. Paul De Koekkoek was predikant van 1945 tot 1949 en onder zijn energieke leiding werd in Jasper Place, een voorstadje van Edmonton, een zendingskapel gesticht. Deze groeide in de loop der jaren uit tot de tegenwoordige Jasper Place Church.

Door de grote toevloed van gezinnen uit Nederland werd het oude kerkje al spoedig te klein. Het tegenwoordige gebouw met de pastorie kwam klaar in December 1947. Drie jaar later werd Rev. De Koekkoek opgevolgd door Rev. J. K. Van Baalen, in wijde kring bekend als auteur van het boek "Chaos of Cults". De vloed van immigranten bleef aanhouden en de kerk verleende hun alle mogelijke hulp. In 1951 werd een splitsing echter noodzakelijk geacht en dit werd de geboorte van een dochterkerk, Edmonton Second. Mr. Van Baalen ging met emeritaat in 1955, waarna Rev. G. H. Vande Riet de gemeente diende tot de zomer van 1960. Hij is nu ziekenhuispredikant van "Bethesda" te Denver, Colorado.

•

Gasten aan de feesttafel, v.l.n.r.: Mrs. R. D. Jorgenson; Hon. R. D. Jorgenson, Minister of Welfare; Alderman Mrs. Ethel Wilson en ceremoniemeester Rev. Winston Boelkins.

•

Het zag er dus eerst naar uit alsof Edmonton First haar gouden jubileum zou moeten vieren zonder dominee . . . Tezelfdertijd waren ook de Second en de Beverly Church vacant, een situatie om te huilen. Maar zie, boven ieders verwachting hadden de drie kerken in korte tijd weer een pastor, zodat het vijftal net compleet was, toen de feestelijkheden begonnen!

Mr. Gort las verder nog een brief voor, afkomstig uit Vancouver, met de gelukwensen van Mr. en Mrs. C. Ingwersen, die charter-members waren bij de oprichting in 1910. Door de scriba, Mr. J. Winkelaar, werden telegrammen voorgelezen van de vroegere predikanten A. H. Selles (1927 - 1929), A. H. Bratt (1941 - 1943), J. K. Van Baalen (1950 - 1955) en van Home Missionary voor Alberta Rev. P. J. Hoekstra. Vervolgens werden de groeten van enkele dochterkerken overgebracht door de vertegenwoordigers van Neerlandia, Edmonton II, Peers en Lacombe I. Rev. Kruis van Peers begon heel hartelijk met: "Happy Birthday, dear Mother"!

Hij was het ook, die dit gedeelte van de avond besloot met dankgebed, waarna alle aanwezigen dorstig afdaalden naar de catacomben, waar de dames wachtten met een heerlijke koffietafel. Geloof me, op het gebied van bakken en koffiezetten staan de dames van Edmonton First vooraan! Als daar "refreshments" geserveerd worden, dan is het werkelijk af. De aanwezigen hebben zich daar kostelijk vermaakt. Zelf ontmoette ik mensen, die ik "acht jaar en drie kerken terug" had leren kennen.

Zoals vermeld was het hoogtepunt van de viering echter de massale kerkdienst op Zondagavond in het Jubilee Auditorium. Een indrukwekkende en ontroerende dienst, waarin 3.000 oldtimers en newcomers "eendrachtelijk" bijeen gekomen waren om God te danken voor Zijn gunst, bewezen aan de Christian Reformed Churches van Edmonton. Want dit was niet alleen het feest van de First Church, dit was het feest van alle kerken, die uit haar zijn voortgekomen.

Op het podium was het koor gezeten van 150 stemmen, dat zong onder leiding van Henry Uitvlucht, het orgel werd bespeeld door Geert Kamphuis. De predikanten, alle plechtig in toga, namen plaats aan weerskanten van het preekgestoelte: gast-spreker Elderveld, W. C. Boelkins (Edmonton I), B. Nederlof (Edmonton III) L. Tamminga (Beverly) en G. Nonnekes (Jasper Place). Bijzonder jammer was, dat Rev. T. Van Kooten van de Second Church door ziekte verhinderd was.

Alle predikanten namen een gedeelte van de dienst waar. Machtig klonk het gezamenlijk opzeggen van de Apostolische Geloofsbelijdenis en het Onze Vader, dat daarna gezongen werd door het koor. Rev. Eldersveld had als thema gekozen: DE TEMPEL VAN GOD. Zijn tekst was uit Efeziers 2, vers 22: "op welken ook gij medegebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest". In zijn diepgaande en toch glasheldere preek stelde de geliefde radio-pastoor zijn gehoor de vragen: Wat is de kerk en wat geeft haar duurzaamheid, terwijl andere instellingen opgaan, blinken en verzinken? "De kerk is de tempel van God, Zijn woning, daarom zal zij nooit ondergaan. We denken hierbij aan de geestelijke Kerk, maar toch zal ook een plaatselijke kerk niet wegzinken in vergetelheid. Zoals nu de First Chr. Reformed Church van Edmonton reeds voor eeuwig gevestigd is in de hemelen door de leden, die ons daarheen zijn voorgegaan!"

De predikant bepaalde de aandacht van zijn hoorders bij drie punten 1. het materiaal, waarvan de kerk is gebouwd. 2. haar hoeksteen. 3. haar functie en doel.

"De Efeziërs waren "outsiders", heidenen, niet enkel naar het vlees maar ook naar de geest. God zelf bracht hen in de kerk. Ook wij zijn als zij outsiders en onze verlossing en opname in de kerk is een reden tot voortdurende verbazing: hoe zijn we er ooit in gekomen? Het wonder is niet, dat er nog mensen buiten staan, het wonder is, dat er mensen binnen zijn! Kijk eens goed naar Noach, David, Jesaja, Paulus, Petrus, Augustinus, Luther, naar . . . U en mij.

"Niet vele wijzen, niet vele edelen heeft God verkoren, maar Hij koos het dwaze en verachte, opdat geen vlees zich zou beroemen. De kerk is als een huis, opgebouwd uit stukjes afval en nutteloze scherven. Wie het van dichtbij grondig bestudeerd, denkt: wat een rommelzoodje! Maar wie van de juiste afstand kijkt, ziet al deze stukjes als een wonderschoon mozaiek in hun plaats vallen en roept uit: "Dit huis is een meesterwerk!"

De kerk is geen verblijf voor met zichzelf ingenomen mensen, slechts zondaren kunnen er terecht. Zij is gebouwd op Jezus Christus, haar hoeksteen. God alleen kon deze door ieder ander verworpen steen gebruiken. De grootste naam in de geschiedenis, dat zegt de wereld van Hem, maar als hoeksteen wilde ze Hem niet. Niemand wilde Hem: de zakenmensen niet, de arbeiders niet, de opvoedkundigen niet, ook de politici en de regeringen niet. Waarom? Omdat Hij kwam om te sterven en de last der zonde te dragen. Hij was der wereld zondendrager. Daarom heeft zij Hem veracht . . .

Zoals Christus, veracht zij ook degenen, die Hem volgen. De boodschap der kerk wordt verworpen, wat men wil is scheiding tussen kerk en staat. Wie de zuivere boodschap brengt, wordt nimmer populair. Daarom kan het me benauwen, dat zovele kerken populair zijn op het ogenblik en adverteren met de getallen van hun aanwinst. Er wordt slechts geteld, niet gewogen. Het is onze opdracht om de blijde boodschap te brengen. Maar denk niet, dat U gefaald hebt, wanneer deze wordt verworpen, want het getal dergenen, die worden toegebracht, is vastgesteld reeds voor de grondlegging der wereld. Het is een geweldige schare, die werkelijk

(Vervolg op pag. 8)

LANGS DE ZIJLIJN

Rev. De Waal Malefyt was helemaal uit California gekomen voor Edmonton's gouden feest. Een sympathiek man van rond de zestig, stemde hij graag toe in een interview, maar om dat voor elkaar te krijgen was een andere kwestie. Hij had het op die "social evening" n.l. druk met Hello en Goodbye zeggen tegen vele vroegere gemeenteleden, die hem de hand kwamen schudden. Toen ik verwondering uitdrukte over zijn warme verhouding met mensen, wier predikant hij was van 1930 tot 1938, zei hij verontschuldigend: "Oh, but we went through the depression together!"

Nee, hij had deze banden in de afgelopen 22 jaar niet door correspondentie aangehouden. Hij is van mening, dat als een predikant afscheid neemt, hij de gemeente ook werkelijk moet overlaten aan zijn opvolger. Slechts in zeer bijzondere gevallen hoort hij nog iets uit Edmonton. Het blijkt echter, dat men hem na al die tijd nog niet vergeten is en met plezier accepteerde hij de uitnodiging om spreker te zijn aan het feestmaal.

Een en ander werd gezegd in het Nederlands, maar toen ik vroeg in welk jaar hij vanuit Holland emigreerde, schoot hij in een hartelijke lach. Rev. De Waal Malefyt is geboren in Zuid Afrika, als zoon van een Transvaalse Boer. Toen hij nog een baby was, werd de hele familie gevangen genomen, omdat ze zich niet wilde onderwerpen aan de wetten van Queen Victoria. Na de Boerenoorlog reisde het gezin naar Holland en emigreerde na korte tijd naar de States, waar hij dus zijn hele opleiding heeft gehad. Zijn mooi Nederlands heeft hij slechts te danken aan het feit, dat zijn ouders uit Haarlem kwamen, waar volgens de geleerden het zuiverste Nederlands gesproken wordt.

Zes jaren nadat hij afscheid van Edmonton genomen had, dus in 1944, ontving hij opnieuw een beroep naar deze gemeente. Hij heeft gemeend te moeten bedanken, maar vond dit heel begrijpelijk een grote eer. Het was in 1947, dat hij Edmonton voor het laatst op doorreis bezocht, en hij is geimponeerd door de veranderingen en de enorme uitbreiding, zowel in de stad als in de kerk. Toen was er nog alleen Edmonton First, nu zijn er vijf kerken en drie christelijke scholen, terwijl een zesde kerk in oprichting is.

"Heerlijk is het om te zien, dat de kwajongens, die destijds bij mij op catechisatie gingen, nu leden van de kerkeraad zijn! De groei der kerk hier is wonderbaarlijk en het lijkt me toe, dat de mogelijkheden tot uitbreiding onbeperkt zijn. Ik ben blij, dat ik dit feest mocht meemaken." Aldus sprak Rev. De Waal Malefyt en hij glansde van genoegen om het welvaren van zijn oude gemeente, die nu met goud beslagen is.

T. V. A.

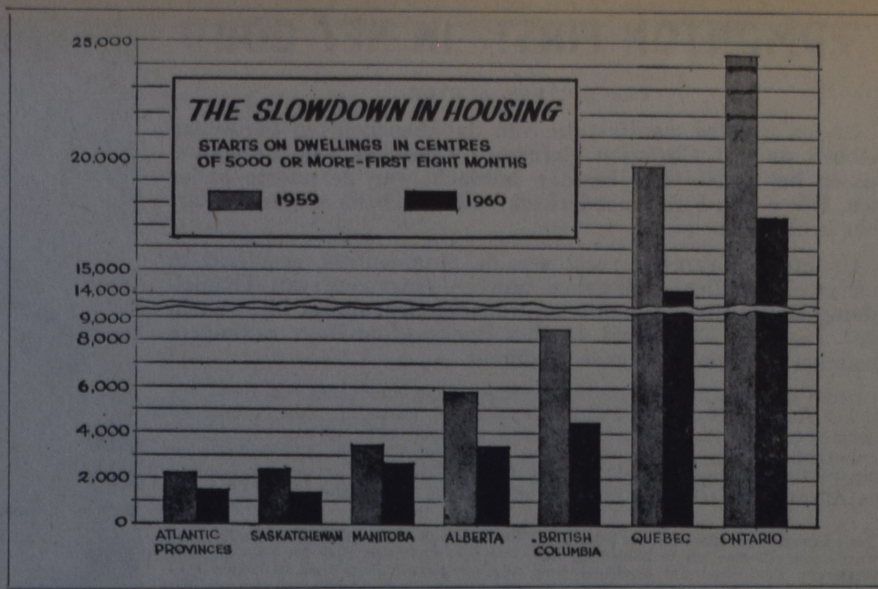

De predikanten die deelnamen aan de herdenkingsdienst, v.l.n.r.: Rev. G. Nonnekes (Jasper Place); Rev. L. Tamminga (Beverly); Rev. P. H. Eldersveld (guest-speaker); Rev. B. Nederlof (Edmonton III) en Rev. W. Boelkins (Edmonton I). In het Jubilee Auditorium, vijf minuten voor de aanvang van de dienst.

KITIMAT BLOEIT WEER

CANADA'S ECONOMIE IS STERK AFHANKELIJK VAN EXPORT

De vóór- en tegenspoeden in de Canadese economie, die er zo afhankelijk van is, dat dit land haar exporthandel behoudt, worden goed geïllustreerd door de momentele hausse in Kitimat, Canada's centrum voor aluminium-productie aan de Westkust.

Daar aan de de zeekust, 350 mijl ten Noorden van Vancouver, opende de Aluminum Company of Canada in 1954 een nieuwe smelterij. Als onderdeel van hetzelfde project werden enorme hoeveelheden electriciteit uit waterkracht geproduceerd en naar de plaats van de smelterij geleid door transmissielijnen over dicht-bebost, bergachtig terrein en door een electriciteitstunnel midden door een berg heen.

Kitimat en haar productie van 1.050.000 p.k. op de Kemano centrale van de Aluminum Company werd de trots en het troetelkind van de Canadese industrie. Hier werd inderdaad Canadees initiatief in actie getoond en evenzeer de triomf van de mensheid over schier onoverkomelijk moeilijke materiële omstandigheden. Arbeiders stroomden naar de gloed-nieuwe stad en de bevolking had bijna de 15.000 bereikt, toen de wereldmarkten voor aluminium in 1957 verflauwden en de productie drastisch verminderd moest worden. Deze aflopende lijn zette zich voort tot Mei 1959. Er was somber gepraat, dat Kitimat een "spookstad" aan het worden was.

Toen kwam in Maart 1960 de opleving. In de voorafgaande twee jaren was Alcan (Aluminum Company of Canada) druk bezig geweest om nieuwe markten op te bouwen en oude uit te breiden. Heden worden Alcan producten in meer dan 100 landen verkocht. Amerikaanse fabrikanten kopen aanzienlijke tonnages Alcan metalen; de verkoop is toegenomen in Europa, het Verre Oosten, Afrika en Zuid-Amerika. Dientengevolge werkt de smelterij te Kitimat weer op volle capaciteit.

De Alcan fabriek levert 192.000 ton aan metaalblokken per jaar van vijf smeltpotten. Twee andere zijn in voorbereiding. Kitimat's bevolking is in het laatste jaar met 1000 of meer toegenomen. Op het ogenblik ziet alles er rooskleurig uit in deze stad van ongeveer 10.000 inwoners.

Dat is het, wat Kitimat een voorbeeld van het verloop van een bedrijf voor de Canadese industrie maakt. Kitimat en andere, soortgelijke Canadese industrieën kunnen slechts een hoog productie-niveau en hoge winsten handhaven, als zij met sterk concurrerende prijzen op de exportmarkt blijven komen. Die concurrentie is er voor Canadees aluminium met de Verenigde Staten, Frankrijk, Oostenrijk, Spanje en Rusland.

De vorming van de European Common Market en ook van de European Free Trade Association (de Outer Seven) zouden nieuwe moeilijkheden voor de Canadese export kunnen scheppen. Deze organisaties, die naar grotere economische eenheid streven onder de landen van West-Europa, zullen hoogstwaarschijnlijk de inter-Europese handel uitbreiden ten koste van de handel met andere landen, zoals Canada.

Ongetwijfeld heeft Canada een geweldige productie-capaciteit op velerlei gebied, hout, tarwe, krantenpapier en pulp. Zij bezit een overvloed aan door waterkracht verkregen electriciteit om de vele, verschillende metalen, koper, ijzer, staal en aluminium te produceren, welke alle, behalve de laatste, verkregen worden van de rijke ertslagen van dit land. Canada moet evenals Kitimat een blik op de toekomst hebben; want om deze stijgende lijn te handhaven moet er voortdurend nieuw leven ingeblazen worden via groeiende markten. En de economische reddingslijn van Canada is de exporthandel. (C.S.)

Gouden Jubileum te Edmonton

(Vervolg van pag. 7)

niemand tellen kan. Er zal geen mens meer komen, maar ook geen mens minder.

De kerk is de enige plaats, waar God zich openbaart in liefde en met ons wel omgaan. DAAR IS HIJ VADER! De geleerde zal Hem zo nooit vinden, al doorreist hij de ruimten van het heelal. Alleen in de kerk bestaat de vader-kind relatie, in het eigen huis van God. De wereld is het steigerwerk rondom de kerk, dat daar blijft tot God's woning klaar is. En wanneer de laatste zondaar wordt binnengebracht — het laatste scherfje op zijn plaats wordt gemetseld — dan wordt de steiger weggehaald. Die grote morgen, zult U dan op de steiger staan of rusten in de Hoeksteen?"

Geen mensenverheerlijking op dit feest maar de erkenning, dat de kerk "een huis van scherven" is. Niettemin is zij de woning van God, zoals ook Edmonton First in de achterliggende jaren door tegenslagen en gebreken mocht ondervinden.

De dienst werd besloten met het zingen van de hymn "Praise God from Whom all blessings flow". Hieraan hoeft niets meer toegevoegd te worden, dan de hoop, dat deze gemeente ook in haar tweede halve eeuw in rijke mate zegen mag ontvangen.

Brug over Peace River

(Canadian Scene) — Op drie na de grootste van Canada's hangbruggen, de Dunvegan Brug, die een afmeting heeft van 2375 voet, overspant de Peace River op een punt, bijna 50 mijl ten Noorden van Grande Prairie. De officiele opening, die onlangs verricht werd door de Hon. E. C. Manning, premier van Alberta, betekent het hoogtepunt van een plan, dat in 1952 begonnen werd. Vanwege de snelle ontwikkeling van dit Peace River gebied, circa 300 mijl ten Noordwesten van Edmonton, werd het onmogelijk voor de rijksveerdienst, die sinds 1909 op de rivier bestaan had, het verkeer, toen de bevolking toenam, te verwerken.

De nieuwe brug, waarvan de bouwkosten $5,000,000.00 bedragen, vereiste een zorgvuldig ontwerp voor de onderbouw. De Peace River verloochent zijn naam, want hij is onderhevig aan uiterste verschillen in waterniveau, die bijzonder diepe funderingen nodig maken, welke niet door erosie zouden worden aangetast. De pijler van de Noordelijke toren, die 231 voet hoog is, werd 70 voet onder het stroombed geplaatst en de Zuidelijke pijler (201 voet hoog) 40 voet. Samen houden zij de hangende middenspanwijdte van 900 voet op en twee spanwijdtes van 450 voet aan beide kanten. Het cementen weg- of vloerdek van de brug bevindt zich ongeveer 100 voet boven de oppervlakte van de rivier.

"THE MAPLE LEAF FOREVER"

Eén van de aantrekkelijkste bomen in deze tijd van het jaar is misschien wel de Maple. Het bladgroen, de stof, die de bladeren hun groene kleur geeft, wordt nu gemaskeerd door andere chemicalien, die de bladeren vuurrood en oranje maken. Bij gevolg zijn de heuvels en bosstreken van Canada in dit jaargetijde buitengewoon mooi.

Er worden tien soorten Maples in Canada gevonden, ofschoon er 115 soorten bekend zijn op het Noordelijk halfrond. Maples zijn van grote waarde als schaduw-gevende sierbomen, en er zijn twee soorten, de Black Maple en de Sugar Maple, die suiker en sap voor de handel opleveren. Maple is ook een belangrijk Canadees hardhout, dat veel gebruikt wordt voor meubels, binnenhoutwerk, vloeren, fineer, enz.

De vrucht van de Maple bomen valt op door zijn vleugels. Hij bestaat uit een paar zaadjes, die rijp worden in de lente, zomer of herfst, al naar gelang van het bepaalde soort. Ofschoon al deze Maple 'sleutels" de zelfde vorm hebben, verschillen zij in grootte. De vleugels kan men door de lucht zien dwarrelen, want zij hebben tot doel het zaad op enige afstand van de moederboom te brengen.

Maple bomen voorzien vele zoogdieren, wild gevogelte en zangvogels van voer. Eekhoorns en chipmunks klimmen in de bomen en eten het zaad, terwijl zij de vleugels op de grond laten fladderen. Ook bewaren zij wel wat er van voor de wintermaanden. Herten voeden zich met de twijgen en het gebladerte en chickadees en vinken eten het zaad en de knoppen.

In het begin van de geschiedenis van Canada werd het Maple blad gebruikt als een symbool van dit land. Maar lang voor die tijd gebruikten Indiaanse strijders de bladeren van deze bomen als camouflage in hun oorlogen. Ook de Britse en Canadese soldaten verborgen in de oorlog van 1812 hun scharlaken uniformen onder Maple takken en tijdens de Eerste Wereldoorlog prikten de Canadese soldaten trots een Maple blad op hun uniformen.

Tante Betje leest de krant

Het verhaal hoe tante Betje de krant leest is welbekend onder ons. Zij houdt geen rekening met de indeling in kolommen en komt zo tot wonderlijke resultaten zoals: "een vader . . . met twee koppen . . . wordt te koop aangeboden . . . tegen goede beloning". Het gevaar is niet denkbeeldig dat Tante Betje in haar onschuld ook wat banaal wordt. Maar in ieder geval tracht zij een g l o b a a l overzicht te krijgen van het wereldnieuws.

Laten we maar hopen dat al onze lezers en lezeressen het er beter afbrengen dan ons familielid met de mooie naam van Betje. Bij wijze van intermezzo wilde ik vandaag eens iets schrijven over de krant die ik voor u las, nl. het nummer van Vrijdag 14 Oct. van de *Toronto Daily Star* en ik wilde U iets vertellen van wat ik niet alleen tussen de regels door, maar ook tussen de kolommen door, opmerkte. Ik heb zo het gevoel dat we van tante Betje toch nog wel iets leren kunnen.

Het eerste woord van de krant was "*worry*" — ongetwijfeld een kenmerkend woord voor deze tijd. In dit hoofdartikel van een *Science Editor* wordt ons verhaald, dat de wetenschap heeft ontdekt dat van een bepaalde kwaal van aanstaande moeders *worry* de *chief cause* is en ieder nadenkend mens zegt: "Natuurlijk!" Zoveel weten we langzamerhand allen wel, Tante Betje incluis, van de medische wetenschap dat de "zenuwen een hoop met een mens zijn gezondheid hebben te doen". Het merkwaardige is, dat wie alleen de krant zou lezen een hoop reden krijgt voor deze zeer menselijke kwaal "worry". Op dezelfde voorpagina staat n.l. ook dat Nikita Khrushchov na zijn 25 stormachtige dagen in New York naar huis gegaan is met zeven ton aan souvenirs, terwijl hij zelf als "souvenir" achterliet de waarschuwing, aan Engeland gericht, dat hij in staat zou zijn *to "wipe out Britain on the First day of War"*. Men krijgt haast de indruk, dat hij die zeven ton goederen uit de U.S.A. meegenomen heeft met voorbedachte rade, nl. om deze bezittingen nog te redden van de ondergang die hij de vrije wereld denkt aan te doen. Het geheel maakt een wat sombere en dreigende indruk. Vooral als men dan op een plaatje enkele van de slagzinnen leest, die op zijn route naar het vliegveld hem door demonstranten werden meegegeven, zoals "Nikita, we zullen je begraven" en "Happy landing in Hell".

Men vraagt zich af wat het constructieve doel geweest is van dit langdurige bezoek van Khrushchov aan de Verenigde Naties. Het antwoord schijnt te zijn: destructie. Bijna iedereen is het er over eens, dat Khrushchov een poging heeft gedaan om de nieuwe leden van de Verenigde Naties, de pas toegelaten en pas zelfstandig-geworden staten op zijn hand te krijgen en dat hij daarnaast getracht heeft een hoop wantrouwen te zaaien met het oog op de Secretaris-Generaal, Dag Hammarskold. Misschien is hij in beide opzichten niet zozeer geslaagd als hij had gehoopt, maar wie zal de betekenis van deze acties onderschatten in verband met de toekomst van de Verenigde Naties. Sommige soorten vergif werken uiterst traag.

Men is niet klaar met te constateren dat "*worry*" zoveél ziekte veroorzaakt. De patient geneest niet door alleen te zeggen: "Don't you worry". De mens heeft meer nodig dan het recept "Keep smiling".

Nu waren er in de krant, die ik las, ook een hoop "smilende" mensen. Dat was in Pittsburg. In New York beten ze zich op de lip. Maar in Pittsburg werd Bill Mazeroski gedoopt met champagne "by delirious teammates". Bill Mazeroski heeft de eer van Pittsburg gered in de abusievelijk genaamde "World-series" — de grote base-ball competitie, die elk jaar omstreeks deze tijd in de U.S.A. gehouden wordt.

Deze wedstrijd verheugt zich in een grote populariteit. Duizenden reizen er heen. Millioenen zitten bij hun T.V. de strijd der titanen in de sport te volgen. Tandartsen vergeten hun spreekuur, advocaten verontschuldigen zich van hun "*office*" wegens "*business*", scholieren hebben een *portable radio* heel zachtjes aanstaan onder hun *desk* terwijl ze ogenschijnlijk heel aandachtig luisteren en predikanten halen zo'n ding uit hun jaszak na elke aangenomen of verworpen motie in de vergadering van de *ministerial association*.

In het verslag over de daverende dingen in Pittsburg trof mij het woord "*delirium*" enkele malen. En kon het toen niet helpen dat ik mezelf afvroeg of de wereld misschien dit sport-delirium heeft uitgevonden als het geneesmiddel van onze *worries?* Daar is heel wat champagne en bier gedronken in Pittsburg en Bill Mazeroski verdient in ieder geval een aandenken van de bier-brouwerij wegens zijn historische overwinning. Het verslag noemt deze delirium ook nog anders; de openingszin luidt: "An extreme epidemic of "Buc fever" struck this city at approximately 3:36 p.m. yesterday and the city was still staggering from the aftermatch today". De trams konden niet meer rijden omdat de rails geblokkeerd waren door stapels papier. En wie zou ook niet blij zijn in Pittsburg, want Mazeroski heeft grote daden gedaan. Hij maakte de eerste en de laatste home-run in de wedstrijd. Hij heeft de eer van zijn vaderstad gered. Hij heeft de Piraten verlost van de Yankees. Rijk gezegend was ook de man die de home-plate, waarop de machtige voet van Mazeroski had gerust, toen hij zijn prestatie had geleverd, opgroef uit het wedstrijdveld en als een reliquie mee voerde naar zijn huis. Een "gemeenschap van Pittsburgers" werd geboren met inbegrip van de kus der overwinning. "There was kissing and hugging in the streets. People danced and sang "The Bucs Are Going All The Way". Deze hymn op de piraten van Pittsburg maakt het ons wel duidelijk, dat we ons van nu voortaan nergens zorgen over behoeven te maken.

Maar ondertussen dobberen de zeven ton aan souvenirs voor de "butcher" van vele volkeren maar op de Atlantische Oceaan. En het schijnt, dat ook hij besloten is *to go all the way*.

Misschien kan "religion" ons helpen? Maar in mijn Vrijdagskrant lees ik in een ingezonden stuk, dat het godsdienstonderwijs in de scholen, zoals het door de regering van Ontario wordt voorgeschreven een "*disservice to Christianity*" moet genoemd worden. Een moeder had de verwachting uitgesproken, dat haar kind door dit godsdienstonderwijs mocht komen tot een "understanding of all faiths", maar iemand die de "teachers' guide' er op nagelezen heeft, weet ons te vertellen, dat de bedoeling van dit godsdienstonderwijs is, het kind te brengen tot het anvaarden van het historisch Christelijk geloof en dat daarom het Joodse kind zal worden geleerd dat zijn voorvaders Jezus hebben vermoord en dat zij hypocrieten waren, vervuld van gewelddorstige haat. De grote religies van Afrika en van het Oosten worden veroordeeld, omdat de vrede, blijdschap en verzoening van het Christelijk geloof daarin zouden ontbreken. Zo wordt het kind op de public school volgens deze Jood blootgesteld of aan een onwetenschapelijke uitleg van het Christelijk geloof door onderwijzers, die geen theologische training hebben, of aan het theologisch onderricht door dominees, die geen opvoedkundige bekwaamheid bezitten. De conclusie van de briefschrijver is dan ook dat de kerk haar eigen boontjes moet leren doppen en dat religie op de public school niet thuis hoort. En heeft hij ook niet gelijk? Als dit religie-onderwijs op de public school serieus genomen zou worden moet het ook onderwijs zijn in de *public* religie en . . . die is er niet.

De krant van l.l. Vrijdag vertelt mij ook, dat de religie een rol speelt in de komende verkiezingen in de Verenigde Staten van Amerika. Maar het gaat daarin toch eigenlijk ook weer niet om de "vreze des Heren" als het beginsel van alle wijsheid, maar om de vraag naar het al of niet aanvaardbaar zijn van het kerklidmaatschap van één van de beide kandidaten. Kennedy heeft wel gezegd dat de band aan Rome hem niet in de weg staat op zijn tocht naar het Witte Huis, maar hij heeft nagelaten op te merken dat deze band de kracht van zijn politieke overtuiging zou zijn. Het schijnt ons toe, dat het Amerikaanse volk niet wezenlijk geinteresseerd is in "*the religious issue of the election*".

Ondertussen heeft Nixon in één van zijn toespraken gezegd, dat het Amerikaanse volk recht had op de kennis van alle feiten om tot een verantwoorde keuze te komen op de dag van de verkiezing. Maar het schijnt dat mijn krant het niet zozeer van de feiten verwacht. Ik lees daarin dat de Republikeinen zeggen: 'Most of all, Dick has Pat". De republikeinen bedienen zich zodoende van democratische taal, want U moet weten dat Dick hier staat voor de Vice-president, Mr. R. Nixon and Pat voor Mrs. Nixon. Nixon heeft ook dingen die niet in zijn voordeel zijn. Zo heeft hij bijv. op de beroemde T.V. uitzendingen samen met zijn mededinger Kennedy, een te donkere gelaatskleur. Hij heeft ook zijn naam niet mee. "I like Nixon" klinkt niet zo leuk als "I like Ike". Vooral in het Nederlands is "niksen" een werkwoord dat past bij een modern soort mensen "nihilisten" genaamd, nietwaar? Ook is één van de bezwaren tegen Nixon naar ik heb vernomen, dat hij wel eens een zere knie heeft — ze hebben het zelf zelfs op de T.V. gezien! — en de Amerikanen willen natuurlijk voor President de sterkste man van hun land. Maar gelukkig, Dick heeft Pat! Er staat niet bij wat Kennedy heeft, maar ik herinner me wel dat Stevenson eens sprak over "that wonderful Kennedy-family", dus dat zal ook wel niet helemaal mis wezen. Al met al zijn de kansen voor Nixon nog niet verkeken, want vele Amerikanen willen Pat als "*first lady*". Zo schijnt de democratie af te hangen van de populariteit van vrouwen.

Maar in Canada zijn de gehuwde vrouwen niet zo populair. Een ongetrouwde dame uit B.C. schrijft tenminste in nog steeds dezelfde krant dat Diefenbaker maar eens gauw de getrouwde vrouwen moet wegsturen uit de regeringskantoren, omdat zij de werkloosheid vergroten en de weduwen en de ongehuwde vrouwen lelijk in de weg zitten. Het geluid is niet nieuw, het werd ook gehoord in de crisisjaren. Misschien is de economische toestand nog wel de oorzaak van de meest-ingrijpende worries. De krant vertelt, dat de immigratie in het afgelopen jaar ruim 100.000 mensen aan de Canadese bevolking heeft toegevoegd, maar dat tegelijkertijd er een kleine 50.000 naar de U.S.A. vertrokken. Het batig saldo van de immigratie is dus maar 50.000. En als de immigratie nog verder terugloopt en de emigratie, vooral naar de U.S.A. nog verder toeneemt, dan zijn we binnenkort weer toe aan stilstand en achteruitgang in de bevolking en wat moeten we dan beginnen met onze binnenlandse markten?

Geen wonder, dat velen een hoop "worries" hebben.

En wat moeten we nu zeggen als we de krant weer opvouwen en in de prullemand stoppen, omdat er morgen al weer een andere krant, één die nog dikker is, door ons gelezen moet worden?

Er kwam mij een kinder-gedichtje te binnen, dat we hier laten volgen:

Said the sparrow to the robin, "I
should really like to know
Why these anxious human beings
rush about and worry so."
Said the robin to the sparrow, "I
think that it must be
That they have no Heavenly Father
such as cares for you and me".

Een equivalent in het Nederlands luidt aldus:

O wij kinderen, wij leven
als de vogeltjes blij,
Want de Here daarboven
zorgt voor U en voor mij.

Moge velen dit kinderlijk geloof bezitten ook bij het lezen van de krant.

R. Kooistra

BETOGINGEN IN BRUSSEL
Met karabijnen en sabels uitgeruste politiemannen hebben in het centrum van Brussel enige duizenden betogers uiteengedreven, die op weg waren naar de regeringsgebouwen om uiting te geven aan hun ontevredenheid over het Belgische beleid in Kongo. (Telefoto).

SCHOOLVERENIGINGEN. Een zeer snelle manier om wat extra inkomsten te maken, is de verkoop van de Christian School Calendar voor 1961. Door de bijzonder mooie uitvoering is vlotte verkoop gegarandeerd. En de provisie is maar liefst 25%. Voor inlichtigen: The Christian School Herald, P.O. Ryckman's Corners, Ont.

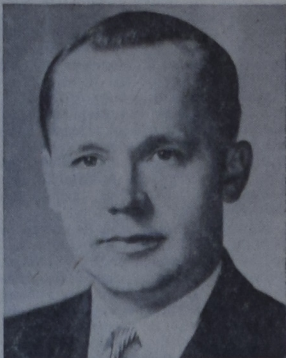
Educating for
CHRISTIAN SERVICE

by Dr. D. L. van Halsema, Th.D.

Dit is het tweede gedeelte van het artikel, waarvan wij het eerste gedeelte in ons vorig nummer publiceerden.

Zoals wij reeds bij het eerste gedeelte vermeldden, menen wij dat de inhoud in het bijzonder voor onze jongeren van groot belang is, aan wie wij het dan ook graag ter lezing aanbevelen. Aan de ouders zouden wij willen verzoeken, dit artikel aan hun zoons en dochters door te geven.

Red.

Dr. Van Halsema

The second thing I have to say about educating for Christian service is that we must recover a sharper sense of our destiny as God's people. You know that in the Bible there are many references to Israel as God's people. In the New Testament the phrase refers to the Church. Many times we have heard our parents mention the fact that we as people of God have an obligation to fulfill in this world. There are tremendous pressures working upon our children and upon each one of us to forget this or at least to give up as something which is not practicable in the atomic age.

There are pressures upon us to conform to the world around us. One eminent psychiatrist has said: "It seems as if everyone is obsessed with the neurosis of wanting more of everything. "We see our neighbor getting a new television set — and we want a new television set. We see our neighbor get a speed boat — and we want a speed boat. We see someone else build a particular kind of home — and we want to build that kind of home." And without realizing it at times, we who are the people of God yield to this kind of pleasure. We begin to accommodate instead of to penetrate.

If by the grace of God we are warned against the pressure to accommodate, we tend to isolate instead of to penetrate. Many times it has been said that the days of isolation are past for denominations like the Christian Reformed and Reformed Churches. But these days of isolation, though they be gone as an historical period, are not yet past for some weaker Christians who do not understand from the Bible what it means to be a people of God — a people of God who are called always to proclaim Christ Jesus as Lord, always to live as pilgrims.

In our Christian schools certain techniques may be used to stimulate interest in Christian service — vocational guidance, special mission days, displays on the bulletin board, and appeals for workers in Church and Kingdom. Although we do all of these things, we still will not come close to the total goal until we stress to all the young people; You are not your own, but you have been bought with a price. Because you are different from those who are not of God and His covenant, you need this distinctive education to prepare you to glorify God in this world and to penetrate this world for the Lord Jesus Christ.

Remember Jesus' words: "Ye are the salt of the earth, ye are the light of the world." Remember that Israel failed not because it passed through a depression from which it was not able to recover economically, not because it lost recruits for the ministry — there were priests in the Temple when the soldiers of Babylon came — but because they forsook their mission and no longer were willing to sacrifice in response to the destiny God had laid upon them.

It is easy to become very practical about this. How quickly we conform to the Joneses around us! A Christian parent said to me this summer: "I'm not going to send my child to the local Christian high school but to another" (happily, he had a choice of bringing his children either to the one or to the other). "In the one, unless my child has a certain kind of dress or unless my boy has a car to drive, they just do not get in with the crowd. The other place does not have quite the same pressures." I do not criticize. I only want to admit with you that upon us and upon our children the pressure of materialism and conformity also weigh. Yet we are called upon not to conform to the world but to be different for the Lord's sake.

The Pilgrims came to America early in the seventeenth century. They had a sense of destiny, expressing this by the starting of their churches, their communities, and even their schools.

The Moravians came in the next century, founding a colony upon the banks of the Delaware River in Pennsylvania colony. Some of them were farmers, some of them were blacksmiths, others of them wove cloth from the thread that had been spun by the women. All of this was done in order to make it possible for them to send missionaries among the Indians and into other parts of the world. Soon they had forty missionaries serving in the West Indies, South America, and elsewhere. This group of people, each working in his own sphere in the community, had one aim: the preaching of the Gospel and showing forth the Christian life to the world. It took sacrifice, it took conviction and commitment. It took also a happy awareness of their distinctivenes, of their destiny as people of God not to conform to, but to penetrate, the world. And did not a similar spirit of destiny animate our fathers who came to western Michigan and to Iowa more than one hundred years ago?

God told Abraham many years before the coming of Christ, "Go to a land which I will show thee." By faith Abraham went. He became a pilgrim — we too are pilgrims, strangers. We are not to hold fast to our possessions and our families and even our lives themselves. We have here no abiding city. How much this means in teaching our children! Not merely by the words we say but by the examples we set for them we show whether we are attached to earthly things or whether we are here to do all that we can to fulfill our destiny — that the Lord Jesus Christ may be exalted in us and through us.

All of us must know the destiny to which we have been called by the Lord. We are to go out into the world and be a salt and be a light. At home and in the classroom we must remind the children: You have a particular function to perform in this world. Whether you go to the state house or to Congress, whether you go into the courts of the land or the places of business, whether you go into the ministry or whether you become a teacher, you are there to fulfill the role that God assigned to you.

* * *

In educating for Christian service, we need to know what it means to live "to the glory of God." It is in this area, too, that we must recognize a problem.

In I Corinthians 10 (in a discussion about a particular problem) the Apostle Paul was led to say, "Whatever you do, do it all to the glory of God." We also read in John 17 that Jesus prays to the Father, "I have glorified Thee on the earth: I have finished the work which Thou gavest Me to do." Only Christ could *say* this because only He has *done* this. But in this prayer He explains what it means "to live to the glory of God." It means that we strive *to accomplish the work the Lord gives us to do.*

What has hapened to this phrase? There was a medieval perversion of this truth. The phrase "to the glory of God" did not disappear from the writings of the church, but it was given a different meaning. Rome began to say that there was a certain group which particularly was suited to glorify God. This was the clergy, the men who became priests or monks, or the women who went into the cloisters and became nuns. These were the people that really were qualified to glorify God. Their calling was better or higher — more important than that of the farmer, the guildsman, the tradesman, the housewife. We see this perversion in the architecture of the times. An altar was put at the center of the worship of the church and around this altar were a few reserved seats — not for the congregation but for the people from the monasteries and from the cloisters. They were thought to be closer to God. Their lives and vocations were more to the glory of God.

But God in His wonderful providence brought about the Reformation of the 16th Century, the "reformation of the church" which brought again to light the truth that not only the clergy are called into the service of the Lord. Everyone who does the work assigned to him by God is living to the glory of God. In the time of Reformation, this was an answer to the perversion of Scriptural truth.

Through succeeding generations, the momentum of this answer has brought some of us past center. Today we are not where we ought to be with respect to the Scriptural truth about living to the glory of God. We have gone to the other side — not now saying that only a few glorify God, but that everyone can glorify God in the work that *he decides upon and plans to do.*

Many times we have heard ourselves say: "Son or daughter, it would be fine if you would become a minister, a missionary, or a Christian school teacher. But, regardless of what *you choose to do*, it will be all right because you can do it to the glory of God." This seems like the truth. But it is not the truth. The Lord has never said to His people: "Whatever *you* decide to do will be to my glory." He says, "What *I* want you to do will be my glory."

This is by no means an imaginary problem among us. When we tell our children to make their decision, even when we try to influence them, we frequently leave the impression with them that they are free to make their own choice. We must point out to them that to glorify God means that they must be convinced that this is *what the Lord wants them to do.* And in that way they take into consideration what God's destiny is for us as His people, what the needs of men are around the world and what our personal responsibility is. It is to preach Jesus Christ so that men may accept Him by faith and enter into the fellowship of His church and to take part in the preaching of that Gospel to others. This is not something in which some in the church play a subordinate role. You say, "I work in a factory," or, "I am a farmer. I bring gifts and offer prayers while others do the active work." That is not the correct picture. *All of us* are called into the ministry of God's dear Son.

Nothing else can prepare us better to educate for Christian service than that every one of our children shall see properly what it means to live to the glory of God. This gives direction and point to all of our educating and to all of our study. This is not a narrow, ecclesiastically-oriented view of education. The school is still a school. But it is a *Christian* school, where the pages of God's general revelation are open and where the children are reminded constantly, "This is your Father's world." There they are made to remember that they have a destiny. If they did not have this destiny, we should not spend our dollars for Christian education.

* * *

Being aware of what is going on in the world, of our destiny as a people, and of our own personal responsibility to do the will of God, we shall see an increasing response to the call for more pastors, missionaries, and Christian school teachers, for more men to bear witness to the King in public affairs and in business and in society.

Let us not be afraid to challenge covenant youth to fulfill their destiny. This is a work in which each one of us must be active. While the church calls, while the home nurtures, the Christian school will train our youth to live to the glory of God in a world where He is sovereign. This is our destiny, and it is theirs.

PLAN VOOR RUSSISCHE RIVIÈRA

Krijgt de bekende Rivièra in Frankrijk en Italië zijn tegenhanger in een Russische Rivièra?

In het Russische tijdschrift "Sovjetskaja Rossija" komt een project voor van professor Schulda, dat gebruik wil maken van de kanalisering van de Donau om een Rivièra te scheppen aan de zee van Azov.

Het plan voorziet in de bouw van twee stuwdammen, één in de monding van de Donau en één in de buurt van Kertsj, (zie kaart).

Van de Donau naar de zee van Azov is dan een kanaal geprojecteerd. De dam in de Donau veroorzaakt een stuwmeer, dat water voor dit kanaal zal leveren. Het kanaal zal tevens water meevoeren van Russische rivieren, o.a. de grote Dnjepr. Het kanaal voert dit water tenslotte in de Zee van Azov, die door een dam is afgesloten.

Deze afgesloten zee zal door de toevoer van zoetwater uit het kanaal langzaam zijn zoute karakter verliezen. Het aldus verkregen "meer" van zoet water zal de gronden rond de Zee van Azov bevloeien, waardoor er grote vruchtbare gebieden zullen ontstaan.

Aangezien de grote rivieren niet meer naar de Zwarte Zee zullen vloeien, zal de waterspiegel aldaar met ongeveer 4—5 meter dalen. Het warmere water van de Middellandse Zee zal dan naar de Zwarte Zee stromen en deze warme golfstromen zal een nieuw klimaat scheppen, waardoor er aan de Zee van Azov een Rivièra kan ontstaan.

Professor Schulda verwacht dat de verdamping van het Zwarte Zee-water voldoende zal blijken, om de warme golfstroom uit de Middellandse Zee gaande te houden. Ook gebieden van Turkije zouden kunnen profiteren van een gunstiger klimaat, aldus "Sovjetskaja Rossija".

Kerknieuws

DUNCAN, B.C.

Zaterdag, 8 October werd in het basement van de Chr. Ref. Church de herfst-conferentie voor de ambtsdragers van Vancouver Island gehouden. De voorzitter, ouderling E. Huisman herdacht in zijn welkomstwoord tevens het overlijden van broeder J. Groenewold. Diaken H. D. Dijkema sprak over "het ambt van diaken". Na gesproken te hebben over de verschillende werkzaamheden welke dit ambt met zich meebrengt, wees hij op de nauwgezetheid om dit priesterlijk werk volgens het bevel van Christus en in de lijn van onze kerkorde te verrichten. Een levendige bespreking volgde en de inleider kreeg gelegenheid sommige punten nader toe te lichten. Bij punt rondvraag vroeg Rev. Holwerda of het wenselijk zou zijn, dat de verschillende diakonieën in classicaal verband zouden samenspreken, om zodoende meer onderling sommige noden te lenigen. Dit voorstel vond algemene instemming en Duncan werd aangewezen hierin het initiatief te nemen. De volgende vergadering zal Victoria het programma verzorgen.

V.

CHR. REF. CHURCH

Bedankt voor Edson, Alta. W. de Jong te Houston, B.C.
Voor Sarnia I A. C. de Jong te Grand Rapids, U.S.A.
Voor Chatham G. Gritter te Grand Rapids, U.S.A.

FREE CHR. REF CHURCH

Bedankt voor Toronto C. Verhage te Hilversum Ndl.

REFORMED CHURCH

Beroepen te St. Catharines, Ont. A. O. Zylstra te Wilnis, Neth.

UIT NEDERLAND

De Christelijke Geref. kerk te Urk heeft zich onttrokken aan de gemeenschap der Chr. Geref. Kerken en heeft zich aangesloten bij de Chr. Geref. gemeenten, de groep van Ds. H. Visser M zn.

De Urker gemeente telt 803 zielen en heeft juist een nieuw kerkgebouw in gebruik genomen wat 500.000 gulden gekost heeft. De gemeente heeft thans Ds. H. Visser als predikant beroepen.

Uit de Oud Geref. gemeenten in Nederland valt als bijzonderheid te melden dat de gemeente te Kampen voor de zevende maal een beroep heeft uitgebracht op Ds. J. Van der Poel te Ede doch ook ditmaal weer een bedankje deelachtig werd.

EDMONTON SCHOOL EXPANDED

On Friday, October 7th, 1960, our Society for Christian Education in Edmonton, Alberta, officially opened the 4 - room addition to its school in Edmonton's West End.

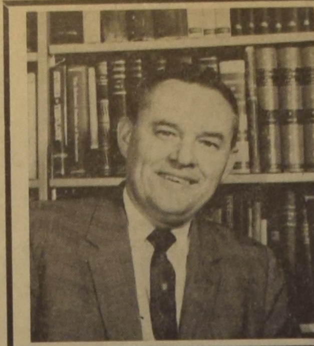
A short ceremony was held, in which several speakers took a part. No wonder that the main topic was the continuous growth of our Christian school in Edmonton. Therefore,, we were happy especially to have with us the former pastor of the First Church, Rev. P. De Koekkoek, who, some ten years ago, was the driving force behind the Christian school movement in Edmonton.

The Board of Trustees is happy to report that it has, so far, been able to accommodate all the children. The enrolment for both schools now stands at 485, a far cry from the modest beginning in the early 1950's.

The Board employs 15 teachers, 9 of whom teach in the completed West school.

Although our schools cannot compare yet with the Public schools, we may say that our schools are modern and up to standards in most respects.

The fact that the total of our annual budget is over $100,000.00, will tell you that we meet with many difficulties, financial and otherwise, but we also trust, that if our people continue to support the Christian School, we will be able to give our children, who are covenant children, the education they are entitled to.

Reformation Day Rally

Monday, October 31, 8 p.m.

in the SECOND CHRISTIAN REFORMED CHURCH of **TORONTO**

265 Albion Road, Rexdale, Ontario.

Speaker: The Rev. Mr. JOHN H. PIERSMA, Grand Rapids, Michigan.

EVERYONE URGENTLY INVITED.

Eastern Canada Conferentie

De vier classes van de Christian Reformed Church in Eastern Canada hebben besloten tot het houden van bovengenoemde conference op *ZATERDAG* 29 *October* a.s. in de First Christian Reformed Church in Toronto (63-67 Taunton Rd.) 's morgens om 10 uur (D.S. T.; dat is 9 *uur* voor hen die reeds E.S. T. hebben). De vier classes hebben ieder 6 afgevaardigden, 3 predikanten, 2 ouderlingen en 1 diaken, afgevaardigd die deze conference zullen bijwonen. Deze vergadering staat open ook voor andere ambtdragers aan wie een adviserende stem gegeven kan worden.

De bedoeling van deze conference is, dat de kerken gezamenlijk zullen spreken over gemeenschappelijke belangen. Zo komen op het agendum dat aan deze eerste vergadering zal worden voorgelegd o.a. de volgende punten voor: activering van het werk van de Back to God Hour in Canada; bezinning op vragen rondom Canadian Relief Fund; evangelisatie-lectuur en correspondentie met de Hoge Overheid. De classes hebben tot het bijeenkomen van deze conference besloten omdat de Synode 1960 de vorming van Particuliere Synoden opnieuw heeft uitgesteld. In het algemeen waren de kerken en vooral de kerken in de U.S.A. nog niet rijp om over te gaan tot de vorming van Particuliere Synoden. Maar de jonge kerken in Canada voelen in het algemeen de behoefte om van tijd tot tijd samen te komen in een breder verband dan het classicale. Er zijn problemen voor onze jonge kerken in Canada die de kerken gemeenschappelijk aangaan. Op dit ogenblik kon er nog niet over gedacht worden om een conference te organiseren waarin ook de kerken van West-Canada betrokken waren. De mogelijkheid bestaat echter, dat deze conference zal overwegen of dat in de toekomst mogelijk is. Deze conference moet zeker niet gezien worden als een eerste poging van de kerken in Canada om zich los te maken van de kerken in Amerika. Het is veeleer zo, dat op de Synode suggesties werden gedaan, dat de kerken in Canada zulk een conference mochten en konden organiseren. Er zijn trouwens in de U.S. eveneens classes die overwegen om voor bepaalde gemeenschappelijke belangen zulk een conferentie te organiseren.

Deze conference kan en mag NU NIET het karakter dragen van een officiele Particuliere Synode. Het is geen officiele kerkelijke vergadering, die bindende besluiten kan nemen. Komt men op deze vergadering tot gemeenschappelijke conclusies, dan zullen deze aan de vier classes worden voorgelegd, om door deze kerkelijke vergaderingen eventueel bekrachtigd te worden. Toch kan deze eerste conference van grote betekenis zijn voor de ontwikkeling van het kerkelijk leven in Canada en mogelijk de weg banen tot het instellen van Particuliere Synoden in het kerkverband van de Christian Reformed Church.

Wij hopen dat niet alleen de afgevaardigden van iedere classis aanwezig zullen zijn, maar dat ook vele andere ambtsdragers uit de kerken deze vergadering zullen bijwonen en dat deze eerste conference, onder Gods zegen, aan haar doel mag beantwoorden en van betekenis mag zijn voor het welzijn van deze kerken in Canada.

A. B. C. Hofland

Reformation Day Rally in Toronto

Last week, we reminded our readers by way of a rather long article of the Reformation Day Rally which is coming up this next Monday evening. We did so, referring to *the* Reformation of 442 years ago. Luther's theses were the beginning of the liberation of the Church from the bondage of Roman Catholicism; they were truly a declaration of freedom from the flesh to serve the Lord according to the Holy Spirit of the Word.

We said that we are holding this rally so that our children, young people, and older ones may remember this work of Christ aright. It is important that our children and young people know (and our older people remember) that the Reformation is not to be confused with some secular declaration of the autonomy of man and reason, as say the Moderns today. Everyone of us must be deeply impressed with the fact that this was a work of Christ with His Word and Spirit which must be continued today. Unless we continue to reform in the path of the faith of our fathers, our immigration to Canada was in vain. So that we with our sons may go on as "an heritage of the Lord", we are holding this rally.

We shall not say any more, lest we write what we are going to hear next Monday evening in Toronto. We hope that we shall have a large attentive audience, coming from all over central southern Ontario. The programme will be brief, but we believe, inspiring. The organ in Toronto II, now in top shape (witness the Rally with Mr. Zylstra and Dr. Zuidema recently), will be played by Mrs. H. Van Meggelen, one of the regular organists on this organ, and well able to stimulate mass singing. We shall have a few brief sessions of group singing, urged on by her organ playing. Besides, there will be a few special numbers, sung by one of our Toronto Christian choirs, — the "Glory to God Choir", led by Mrs. L. Vlasblom. The one number, "A Mighty Fortress is our God", thanslated by Rev. Frederick H. Hedge in 1853 from Luther's original "Ein Feste Burg" will be truly inspirational.

The main dish, however, is the speaker. He is a very personal friend of ours. Nevertheless, he is *not bad, but good.* Because he has other friends, who are highly rated, — for instance, the Rev. Dr. P. Y. De Jong who is coming to Hamilton (I) pretty soon is a very close friend of his. The Rev. Piersma graduated from Calvin Theological Seminary in 1947; served in Oostburg, Wisconsin until June, 1949; in Franklin St., Grand Rapids, until February, 1953; in Oakdale Park, Grand Rapids, until December, 1955. Then, he made a great move to Edmonton II; there he remained until March of this year, when he returned to serve the largest Christian Reformed congregation anywhere in the States or in Canada, the historic Grandville Ave. Church in Grand Rapids, Michigan. We are glad that he has consented to come all the way from Grand Rapids for this Rally. It may make him homesick for Canada again, so that we may number him among our Canadian ministers again not many years hence.

Our young people in Northwest United States, Southern and Northern Alberta know and love to hear messages of the Rev. Mr. Piersma; he has spoken for them frequently, upon their repeated request. He has spoken for the Southwest Ontario League of our Christian Reformed young people a few times; once, just these last Labour Day. Our Toronto area young people (and older ones too) enjoy his pointed sermons, and know that he can be interesting and plain as well as principial. People, even if we shall have to drive a few hundred miles next Monday night to hear Rev. Piersma, it will be worth our while. We shall hear a stirring message on *The Reformation and the Bible*, that it was a liberation, of the Bible, toward the Bible, and according to the Bible. To go on in that Reformation, this Rally will be a blessing.

Well, children, here is your chance to have a *Reformed* Halloween! Young people, be sure to bring yourselves, and your collection. And, older ones, by your example, be sure to uphold a good tradition for a successful Reformation Day Rally. See you, next Monday evening, in Toronto II, 265 Albion Rd., at 8 p.m.!

(Rev.) Henry A. Venema

Na een periode van veel lijden nam de Here tot Zich onze zeer gewaardeerde voorzitter

Mr. LUKE JANSSEN.

Dat hij nu verlost mag zijn van alle pijn, en juicht voor Gods troon, zij de familie en ons tot troost.

Calvin Christian School Society of Georgetown, Ont.

De Here heeft tot Zich genomen in Zijn heerlijkheid onze oud-voorzitter

Mr. LUKE JANSSEN.

Met dankbaarheid gedenken wij de arbeid, die hij voor onze vereniging verricht heeft.

Trooste de Here zijn vrouw en kinderen.

De Mannenvereniging "Gideon".

Georgetown, 22 Oct. 1960.

De Here heeft uit een lang en zwaar lijden verlost

Mr. LUKE JANSSEN,

in de leeftijd van 54 jaar.

Hij mocht onze gemeente als ouderling dienen met veel ijver en toewijding.

Zijn getuigenis naar Christus te gaan, is tot rijke troost voor allen, die achterblijven.

De Kerkeraad van de Christian Reformed Church van Georgetown, Ont.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY
AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

———

Birth-announcements $2.50
Engagement-announcements . . $2.50
Marriage and anniversaries . . . $3.50
Notifications of death $3.50

———

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $2.00. Every word more 5¢.
For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With great joy and sincere gratitude to the Lord, we wish to announce the birth of our son

ROGER NEAL

Mr. and Mrs. T. Vanderveen.

58 Woodhouse St., Simcoe.
October 20, 1960.

De Here verblijdde ons met een welgeschapen zoon en broertje

HAROLD PETER

G. Broos.
A. M. H. Broos—Schuringa.
John Frederick.
Freda.

Willowdale, 18 October 1960.

RIENK FEDDEMA
en
TINIE KRUYS

hebben het genoegen U, mede namens wederzijdse ouders, kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats vinden op Vrijdag 4 Nov. a.s. om 7 uur in de Rehoboth Christian Reformed Church te Bowmanville door de Weleerw. Heer Ds. J. C. Verbrugge.

Toekomstig adres:
R.R. # 3, Bowmanville.

Zo de Here wil hopen onze geliefde Ouders en Grootouders

G. VAN SCHEPEN
en
H. VAN SCHEPEN—
VAN DER VEEN

op Zondag 30 October 1960 hun 30-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat de Here hun nog vele jaren voor elkaar en voor ons moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Burlington:
Gerald en Etty van Schepen.
Gerard en John.
Trenton:
Jille van Schepen.
Hillier, Ont.:
Grace en John Westerhof.

R.R. # 5,
Trenton, Ontario.

---

300 Acre DAIRY FARM

25 Mijl van Hamilton. Kleigrond. 2 Huizen. Eén van alle gemakken voorzien. 2 Barns, kippenhok, varkenshok, machineschuur, garage. Eigen gas wel. 30 stuks vee, varkens, kippen, 2 tractors, ploeg, eg, zaaimachine. Bulkcooler. Melkcontract. Veel hooi en graan. Vraagprijs $45.500 met $14.000 down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Na een smartelijk lijden, doch in de volle verzekerdheid des geloofs, ging van ons heen onze geliefde Man en Vader

LUCAS JANSSEN,

op de leeftijd van 54 jaar.

"Ik weet op Wien ik mij
betrouwe,
Ik ken de Rots waarop
ik bouwe."

R. Janssen—Dros.
Dieuwie.
Janny en Albert.
Harry en Greet.
Luc.
Simon.
Rennie.

Limehouse, Ont.,
22 October 1960.

De begrafenis heeft plaats gehad op 25 October 1960 te Georgetown, Ont.

In Zijn onoorgrondelijke wijsheid heeft het Gode behaagd tot Zich te nemen, door een droevig ongeval, in Zijn Eeuwige Heerlijkheid, onze mede ouderling

br. PIETER HEKMAN,

in de ouderdom van 29 jaar.

Dat de Heere Zijn troost en sterkte moge bewijzen aan de diepbeproefde familie.

Namens de Kerkeraad van Bowness-Montgomery Chr. Ref. Church:
Rev. P. J. Hoekstra, Consulent.
R. Jonker, Scriba.

Gevraagd:

EEN BOERENKNECHT

op dairy farm. T. Posthumus, 351 Liberty St. N., Bowmanville, Ont. Phone MA 3-2353.

Wanted: For general housework in Chr. home with four adults

A MIDDLEAGED WOMAN OR NEW CANADIAN GIRL

Good wages and time off. On the busline.

Phone Brampton GL 1-3966.

Te koop: In Vancouver, B.C. drukke

BAKKERIJ MET WINKEL

alleen toonbank omzet. $500 à $600 per week. Nw. Deegmachine (Planeet) 100 lbs., kleine mixer 30 lbs., Master-Baker gasoven, 6 shelves 216 broden, Nw. Rol-Sheeter (Acme), verdeelmachine, snijmachine, grote cooler, freezer-pantry. Huur pand $95.00 p. mnd. 5 dagen per week open. Brieven onder nummer 1322, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HYPOTHEEKFONDSEN
BESCHIKBAAR

voor 1ste en 2de hypotheken tegen de geldende rentevoet; tevens N.H.A. leningen aan particuliere personen en aannemers. Snelle, persoonlijke bediening gegarandeerd. J. Hardtman, Mortgage Broker, 40 King Street South, Suite B, Waterloo, Ont. Telefoon: SHerwood 4-1391.

P.T.A.'s. U wilt wat extra voor de school doen, maar U hebt meer geld nodig? De verkoop van de Christian School Calendar voor 1961 geeft U onmiddellijk resultaten. Overal vindt U kopers en U maakt 25% provisie in "no time". Voor inlichtingen: The Christian School Herald, P.O. Ryckman's Corners, Ont.

Metal Work
Body Repairing
Welding Service

D. P. JONGKIND
AX 3-4794 MILLIKEN, ONT.

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334
's avonds HU 1-8283

NEDERLANDSE EN CANADESE RECHTSADVIEZEN

SCHATEREND PLEZIER!!

FAMA

Dutch Canadian Dramatical Society
brengt U

De Huistyran

Blijspel van GODFRIED BOMANS.
Regie Henk B. Poesiat.

In OAKVILLE:
ZATERDAG 12 NOVEMBER, 8.00 p.m. in de Victoria Hall, Reynold Street.

In BRAMPTON:
ZATERDAG 10 DECEMBER, 8.00 p.m. in St' Mary's Auditorium, Main Street.

Kaarten @ $1.25, onder 16 jaar $0.75. Verkrijgbaar in Toronto bij Ma Schuurman, RO 2-7846.

FARMS FOR SALE
in the
Collingwood, Ont.
area

90 miles north-west of Toronto. Prices: $5.000 to $20.000. General farming, dairy, beef, fruit, cash-cropping. Excellent opportunities.

Write to Mr. W. G. Groot, Clerk, The Collingwood Christian Reformed Church, 199 Hunrontario St., Collingwood, Ont. Phone 1481 R.

Church Services 10 A.M. and 2.30 P.M.

Voor goede prijzen en vlugge opruiming van Uw dood vee

Telephone (collect)
Ancaster MI 8-3939

GEORGE LUNSHOF

Gaat U naar Holland?
Reis per Holland-Amerika Lijn
Famous for Service

J. VANDER VLIET
304 Dundas St. W. - Telef. 4641
TRENTON, ONT.

BE AN EARLY BIRD

A free ballpoint pen with every box of greeting cards until November 29. Choose yours while our beautiful selection is at its largest.

Burlington Book & Bible House
2445 Glenwood School Drive
BURLINGTON, ONT. NE 7-2151

GAAT U VERHUIZEN?

U behoeft geen risico te nemen als u een verhuizer kiest. Alle verhuizers zijn NIET hetzelfde.

Neem een
United Van Lines
"Quality Move"

Dat is veilig, prettig en zonder zorgen. Telefoneer ons om een begroting.

FIDELITY
VAN & STORAGE
LIMITED

Peter Van Dijk, Hamilton
Bus. JA 7-9256
Res. JA 8-5333

John Broekstra
de eerste Hollandse Horlogemaker,
is
terug in GRIMSBY
WH 5-5611

"Guide" Travel Bureau

G. Den Hartog

39 King Street - Aylmer, Ont. - Phone 1152

"VOOR ALLE ZEE-, LAND- EN LUCHTREIZEN"
Wij bezoeken U gaarne en verzorgen visa en paspoort vrijblijvend.
Huisadres:
R.R. 2, AYLMER - PHONE 437-R-58

Abe Vandenbergh
Bus.: JA 8-6336
Res.: LI 9-5076

REALTOR
418 Main St. East, Hamilton
MEMBER HAMILTON REAL ESTATE BOARD

PRACHT SORTERING GESELECTEERDE

Zondagsschoolboekjes

in de Engelse taal.

Positief Christelijke strekking. Groot aantal titels voor elke leeftijd. Buitengewoon voordelig in prijs. Vraagt onze catalogus voor al Uw Zondagsschoolbenodigdheden.

CHR. BOOK AND MAGAZINE CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road North, Hamilton, Ont. - Phone JA 2-1234

ANSWER
X-WORD PUZZLE

■	A	S	H	Y	■	W	A	T	T	S
A	T	T	A	R	■	A	L	E	R	T
C	O	I	R	S	■	G	L	A	I	R
O	N	E	R	■	F	E	E	■	F	A
R	E	S	I	D	E	S	■	E	L	F
■	■	■	S	A	N	■	C	R	E	E
S	E	C	O	N	D	C	L	A	S	S
O	V	E	N	■	E	A	U	■	■	■
L	I	E	■	B	R	Y	T	H	O	N
A	L	■	B	E	S	■	T	U	P	I
C	E	D	A	R	■	P	E	R	I	L
E	Y	I	N	G	■	I	R	O	N	S
D	E	E	D	S	■	E	S	N	E	■

DAN DE WAAL'S EUROPEAN IMPORT CO.

Uw Hollandse horlogemaker gaat binnenkort een grote zaak openen tegenover de Market - Parking - Building, 131 King Street,

DOWNTOWN LONDON!

U kunt daar alles vinden op het gebied van IMPORT.

LET OP DE VOLGENDE ADVERTENTIE IN DIT BLAD!

DAN DEWAAL DIAMONDS - JEWELLERY

Expert Watch, Clock- and Jewellery Repairs

619 Dundas St. East, London, Ont. GE 8-9212

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

....